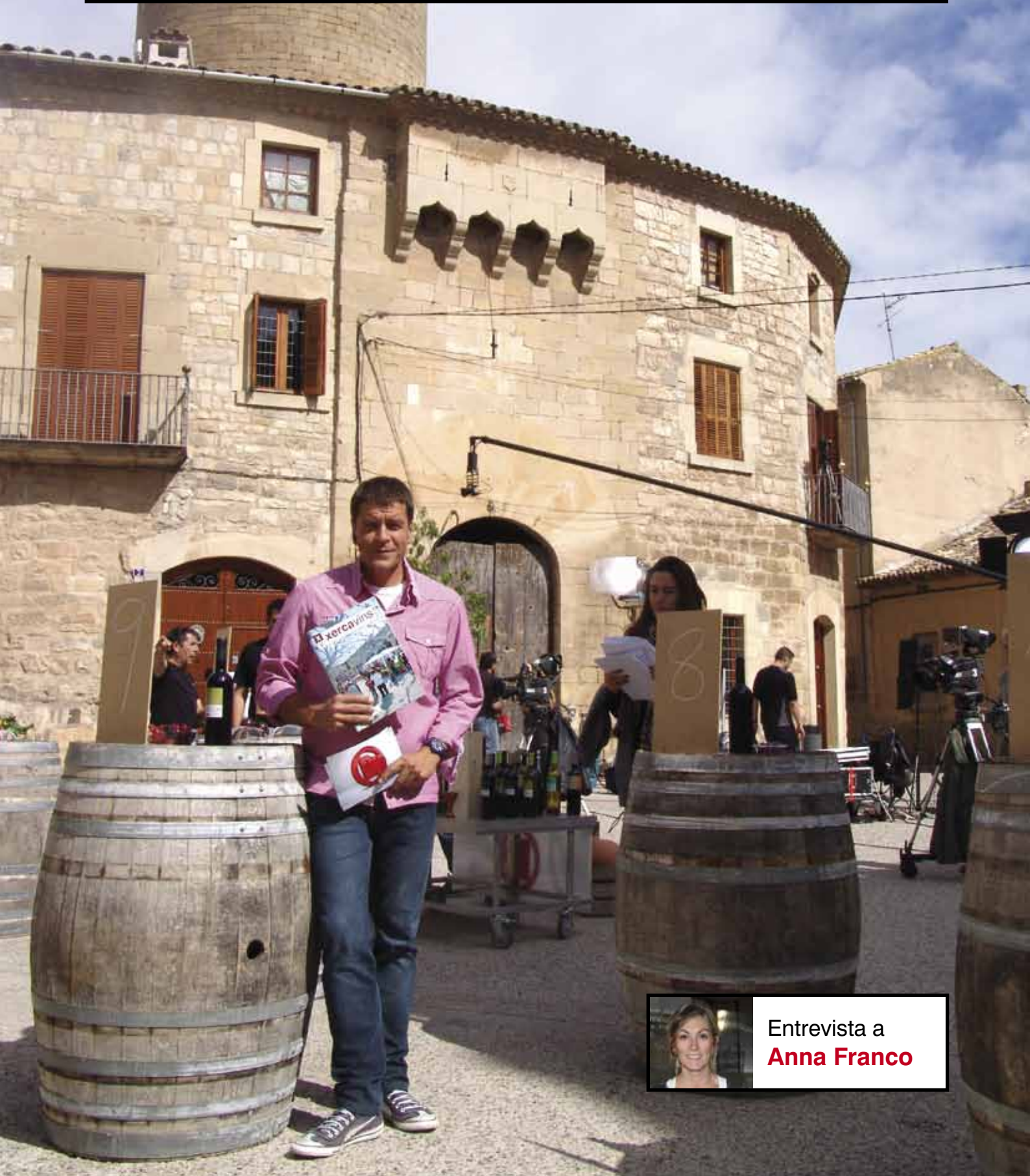

xercavins

revista independent de Verdú • any XII • juliol de 2012 • núm. 50

Entrevista a
Anna Franco

Aplec a la Font

Fotos Manuel Pont

X	Sumari
V	
EDITORIAL	3
NOTÍCIES	4
EL LECTOR ESCRIU.	9
UN ALTRE MÓN ÉS POSSIBLE ...	14
OPINIÓ	15
ENQUESTA	19
ENTREVISTA	21
HISTÒRIA	25
CREACIÓ	29
ARQUEOLOGIA	31
ENTRETENIMENTS	32
SOCIETAT	33
DES DE CAL JAN	35
ART	36
TURISME	37
DE FA ALGUN TEMPS.....	38

Número 50 · juliol de 2012 · Preu 4 €

EDICIÓ:

Associació Cultural Xercavins
Plaça de la Verdura, s/n - 25340 Verdú
revistaxercavins@gmail.com

PRESIDENT: Ramon Cardona

DIRECTOR: Ricard Gilabert

CONSELL DE REDACCIÓ: Josep M. Castelló,
Àngels Escolà, Joan Fornsubirà, Guiu Sanfeliu

PORTADA: Ferran Hernández

PUBLICITAT: Xercavins

ARXIU FOTOGRAFIA: Xavier Ramell i Ricard
Gilabert

CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA: Montse Minguell

MUNTATGE I IMPRESSIÓ:

SALADRIGUES SL - Tel. 973 32 23 53
Ctra. de Preixana, s/n - 25250 Bellpuig

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

INSTITUT
D'ESTUDIS
ILERDENCS
Fundació Pública de la Diputació de Lleida

AJUNTAMENT DE VERDÚ

Els continguts dels escrits que publiquem no són forçosament compartits per l'Associació Cultural Xercavins i només reflecteixen el parer de qui els signa.

Dipòsit legal: L-138-2000

N'hem fet mig centenar

Amb la revista que teniu a les mans Xercavins ha arribat al mig centenar de números publicats, i des de la Junta de l'Associació creiem que cal fer-ne ressò.

50 números de la revista representen 12 anys i mig de treball de moltes persones. Començant per les que sense fer soroll han escrit des de casa explicant els seus coneixements, les seves aficions o regalant-nos creacions pròpies, passant per les que han recollit tots els treballs, els que han corregit els centenars d'articles publicats, els que han maquetat i imprès la revista, els que l'han repartida fins arribar a cada casa.

A banda d'atansar tant el dia a dia com la història de la nostra vila, Xercavins ha esdevingut aixopluc d'altres projectes culturals que han anat diversificant l'activitat de l'Associació. Al mateix temps que ha servit per organitzar diferents actes culturals al voltant de la revista.

Amb motiu del número 25 iniciàrem el sopar literari, una festa que ha anat evolucionant amb el temps passant per diferents formats i presentant nous continguts. L'any 2010, amb motiu del desè aniversari de la publicació, el casal acollí la presentació del número 40 i la commemoració de l'efemèride. Celebració que finalitzà el 6 de març de 2011 amb el concert de pel·lícula ofert per l'orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida tot presentant l'espectacle "Speedy".

Amb la consecució del número 50 no hem volgut organitzar cap acte especial, sinó que utilitzant la mateixa publicació hem volgut donar veu als lectors i col·laboradors perquè diguin el que pensen de Xercavins. Per arribar als 100, falten 12 anys i mig més de treball i cal ser conscients que això requereix molta feina, moltes ganes i motivació.

Tots sabem que els temps que estem vivint no condueixen a la despesa, i costa ser positiu i tirar endavant. Xercavins ha viscut en la seva pròpia pell un cert cansament d'assidus col·laboradors, i els últims números ha vist minvada la quantitat de pàgines. També el número de publicitats. Però creiem que amb aquest exercici d'autoestima de tots plegats pot sorgir un bri d'esperança per continuar tirant endavant la revista.

Des de l'Associació portem prop de tres anys treballant en l'edició i publicació del llibre gràfic de Verdú, un projecte que si no hi ha cap inconvenient veurà la llum aquest final d'any. Us volem fer sabedors d'aquesta iniciativa perquè un cop arribat el moment pugueu gaudir-la a les vostres cases.

Ben aviat us arribarà informació de la forma d'aconseguir aquesta nova publicació que, com no pot ser d'altra manera, tindrà un descompte pels socis i sòcies de l'Associació. Una mostra més de la voluntat de la junta per premiar els verdunins i les verdunines que heu fet possible que Xercavins hagi arribat a aquesta magnífica xifra. Per molts anys!

Col·laboradors i col·laboradores

- L'admissió d'articles per al proper número de XERCAVINS (núm. 51) es tancarà el dia 7 d'octubre de 2012. Passada aquesta data els articles rebuts quedaran per al número següent.
- Només s'admetran originals picats en tractament de textos a l'ordinador (Word o similar), amb una extensió màxima de 450 paraules.
- És convenient que tots els articles vagin acompanyats d'una fotografia (lliurada fora de l'arxiu de text) i amb una introducció/resum de tres línies.

Publicitat

- La continuïtat de Xercavins depèn en bona mesura de les col·laboracions publicitàries. Si voleu anunciar-vos-hi, truqueu al telèfon 649 38 99 00.

Per a contactar amb la revista o enviar-nos originals utilitzeu el correu electrònic:

revistaxercavins@gmail.com

Verdú al punt

Josep M. Castelló

Assemblea General Ordinària de socis i sòcies de l'Associació Cultural Xercavins de Verdú

La Sala de Plens de l'Ajuntament de Verdú va ser el marc que va acollir, el dia 14 d'abril de 2012, l'Assemblea General Ordinària de l'Associació Cultural Xercavins de Verdú. El president, Ramon Cardona, obrí l'acte amb una salutació a tots els presents i donà la paraula al secretari, Ricard Gilabert, perquè donés lectura a l'acta de l'assemblea passada, posés a consideració dels socis l'estat de comptes i pressupost per al nou any. Els punts més importants tractats foren l'adaptació dels Estatuts de l'Associació al Llibre III del Codi Civil de Catalunya i la confecció del Llibre Gràfic de Verdú, moment en què es varen donar tots els detalls del treball realitzat fins ara.

Cal Talaveró Centre d'Art

El dissabte dia 14 d'abril es féu la inauguració de l'Exposició de l'Associació ART Catalunya a Verdú amb una mostra dels autors que participen a les millors galeries. Els galeristes que van fer acte de presència foren: l'Antoni Pinyol de la galeria Antoni Pinyol de Reus, Josep Canals de la galeria d'Art Canals de Sant Cugat del Vallès en representació de les millors galeries d'art del nostre país: Reus, Barcelona, Sant Cugat del Vallès, Lleida, Terrassa, Cadaqués, Verdú. La presentació la féu la directora Cal Talaveró Centre d'Art, Laura Zubiaur, qui va voler agrair la presència dels artistes i galeristes i posar de

manifest la importància, molt significativa, del fet que existeixi, des de quasi 20 anys, una galeria d'art en una vila com és Verdú i amb no més de mil habitants. Tot un luxe. Litografia per commemorar el 600 aniversari de la mort del nostre últim rei Martí i l'Humà per Francesc Artigau. Es va fer la presentació de la litografia i el lliurament als subscriptors en un acte que es va realitzar a l'Hostatgeria del Monestir de Poblet el diumenge dia 10 de juny.

Colom, català?

Sota aquest títol, el dissabte dia 14 d'abril a la Fundació Tekhnikos de Verdú, el professor Ramon Navarro, historiador colombí, pronuncià una conferència sobre la procedència de Cristòfor Colom, descobridor d'Amèrica. Posant de manifest, pels estudis realitzats, els documents consultats i la manera de pronunciar-se del descobridor, que Colom pot molt ben ser català.

La Guitarra sona a l'Església de Verdú

Un important concert de guitarra és el que es va poder sentir i admirar el diumenge dia 22 d'abril a l'Església de Santa Maria de Verdú a càrrec del professor Carles Herràiz de Lleida, intèrpret virtuós que ha participat en concursos de música internacionals aconseguint un gran prestigi. Aquest concert fou organitzat per l'Associació Xercavins amb la col·laboració de l'Ajuntament de Verdú i la Parròquia.

Sant Jordi exponent de festa i catalanitat

La Plaça Major de Verdú es vestí de roses, flors, llibres, pastissos, un ambient de música i participació en el qual el temps també va acompanyar. Els infants de les nostres escoles foren els protagonistes acompanyats de l'AMPA del col·legi. Felicitats per l'organització i la facilitat que doneu als verdunins de poder adquirir el llibre i la rosa per aquesta diada.

Festivitat de la Mare de Déu de Montserrat

Com ja és tradicional, l'Associació Amics de Sant Pere Claver i la Parròquia organitza la tradicional ofrena floral a la Moreneta al Santuari amb una bona participació d'infants de la vila. Un acte senzill i emotiu d'homenatge a la patrona de Catalunya.

L'Escola del Club de Futbol Verdú (benjamí) visita l'escola Marc Bartra del Barça

El dissabte dia 28 d'abril va tenir lloc un viatge a Barcelona de l'Escola de Futbol del Club de Futbol Verdú per disputar un interessant partit contra els benjamins de l'escola Marc Bartra del Barça. Els nostres infants, abillats amb el seu bonic xandall i tot el seu equipament, varen arribar a les instal·lacions de Can Barça. Feia poques hores que sabíem que el Pep Guardiola ja no continuaria com a entrenador del primer equip,

però, els valors que ell deixa al Barça foren aplicats pels jugadors del Verdú que, malgrat perdre per 10

a 0 a favor dels locals, retornaren a Verdú amb la joia d'haver compartit una jornada feliç acompanyats dels seus pares, cos tècnic i seguidors, ahora que varen poder admirar la grandiositat del Barça en tots els aspectes, esportius, socials i econòmics. Grandiosos! Espatarrant! Endavant Escola de Futbol del Verdú que arribarem molt lluny!

Agrupament Escolta i Guia Marinada

Els ens diuen: l'estiu del 2007, un grup d'il·luminats vam decidir refundar l'Agrupament Escolta i Guia Marinada de Verdú. Després de poc més de trenta anys d'inactivitat uns quants joves del poble vam comen-

çar a reunir-nos per iniciar l'activitat del cau. A poc a poc anem fent les nostres primeres passes, i malgrat els petits entrebancs que ens trobem, creiem que ens en sortim prou bé. El dissabte dia 28 varen celebrar el seu cinquè aniversari, els actes varen començar a les 12 del migdia a la Plaça Major amb una gimcana. A les 5 de la tarda va ser l'actuació de l'animador i músic Oriol Canals, finalitzada aquesta actuació, varen tenir una interessant conferència a càrrec del professor i psicòleg Pau López i finalment sopar concert per la Terrasseta de Preixens més el grup musical Republika Ska. Una festa i un sopar molt divertit. Que per molts anys.

49è Aplec a la Font de Santa Magdalena

El dia 1 de maig, Verdú té un lloc de retrobament, d'aplec i de festa al paratge de la Font de Santa Magdalena. Els Amics de la Font de Santa Magdalena conjuntament amb l'ajuntament de Verdú preparen la diada amb la tradicional eucaristia al mateix recinte de la Font, les sardanes amb la Cobla Tàrrega, el dinar de germanor i una tradicional tirada de bitlles catalanes. És un dia de joia i germanor entre verdunins i amics de la vila. Aquest any la festa ja va començar el dilluns dia 30 al

vespre al Casal de Verdú amb la representació teatral La Ratera d' Agatha Christie a càrrec del Grup Escènic de Guimerà sota la direcció d'Ares Piqué Oliva amb un elenc d'actors gairebé professionals.

Associació "Dones Argila"

Aquesta associació en favor de la dona realitza diverses activitats de formació i lleure. El dia 18 d'abril va tenir lloc una conferència a càrrec del Cos d'Agents Rurals de la Generalitat de Catalunya sobre el tema "Funcions i Tasques". El dia 16 de maig Curs de Primers auxilis. Amb tota aquesta activitat, encara han realitzat un Curs d'Iniciació a la Informàtica.

Rehabilitació del Castell de Verdú - 4a Fase

Amb aquesta intervenció s'enderroca la construcció de l'escenari sobre l'espai de Cèsar Martinell i es construeix un cos edificat que doni resposta formal i funcional a la necessitat interior de les sales; s'adequa la torre de l'homenatge

amb el recorregut, escales d'accés planta descoberta, passera de connexió i escala interior de la torre i la coberta(notícia extreta de la circular informativa núm. 101 de l'Ajuntament de Verdú). Bona notícia i alhora cal reconèixer l'esforç del nostre ajuntament per tirar endavant aquest projecte fins arribar a fer, del castell de Verdú, un apreciat motiu turístic i patriòtic.

El programa DIVENDRES de TV3 fet amb directe des de Verdú dels dies 21 fins al 24 de maig

La Televisió de Catalunya TV3 va escollir Verdú per fer-hi el programa de tarda "DIVENDRES" amb els presentadors del programa: l'Espartac des de Verdú i el Xavi Coral des de l'estudi. Els indrets de la vila es transformaren en un plató natural i alhora una finestra oberta al món per donar a conèixer l'encant de Verdú. A més dels presentadors esmentats, diferents personalitats del món gastronòmic, històric, artístic i persones de la vila, cada un amb la seva especialitat, anaren posant de manifest el tresor artístic, cultural, històric i humà del que ha estat i és Verdú. Hem d'agrair aquesta gentilesa de TV3 i aprofitar-la pel progrés material, social, gastronòmic i cultural de la nostra vila.

Suprimeixen la Festa del Silló

La que havia de ser la quinzena edició de la Festa del Silló i Fira de la Ceràmica de Verdú no se celebrarà aquest any al mes de juny segons ha decidit l'Ajuntament. Consideren que es podria celebrar

conjuntament amb la Festa de la Verema i del Vi al mes d'octubre i així estalvien despeses al municipi

Un any dolent per la collita del cereal

En iniciar-se el mes de juny, les màquines recol·lectores es disposen a recollir la collita que hi ha als camps del nostre terme municipal. El pagès ens diu: ...que costa d'omplir una tractorada, i és que aquest any, a causa de l'escassetat d'aigua del cel, és un any dolent. S'arriba a quantificar un rendiment del trenta per cent com a màxim de collita, totalment migrada. Que els nostres pagesos no es desanimin!

Museu dels Joguets i Autòmats de Verdú

En la diada commemorativa dels Museus de Catalunya, el Museu del Joguets de Verdú va celebrar la seva diada de portes obertes i va acollir tots els avis de les nostres residències, resultant ser una diada de convivència i bons records. Altrament els dies 9 i 10 de juny, al Mercat Municipal de Tàrrega, el Museu va organitzar la 1a Firada "Playmobil" amb sortejos, tallers, concursos i moltes altres activitats.

Diada del Voluntariat a les Residències Sant Pere Claver i Mare Marcel·lina

Les residències varen organitzar unes jornades per agrair als volun-

taris que assíduament hi van a fer una estona de companyia i esbarjo als residents i foren obsequiats amb un concert simpàtic i divertit pel grup La Repera del Casal d'Avis de Tàrrega, l'entrega d'uns records, la revista del centre i un suculent berenar per a tots.

Dia de la Memòria. Homenatge a mossèn Cinto Verdguer

El diumenge 10 de juny a les set de la tarda van brandar les campanes, van sonar conjuntament les campanes de Sta. Maria de Verdú, de la Capella del Carme de les Germanes Vedruna, del Santuari de Sant Pere Claver i de l'Ermita de Sant Miquel. A continuació i al jardí del Santuari de Sant Pere Claver, el regidor de Cultura Ramon Cardona va presentar l'acte i es van llegir poemes per celebrar el Dia de la Memòria i l'homenatge a mossèn Cinto Verdguer amb motiu de 110è aniversari de la seva mort a càrrec de Ramon Terrasa, Francesca Segura, Bea Vidal, Àngels Escolà i finalment Joan Tous féu la lectura dels goigs de Sant Pere Claver. No hem d'oblidar, que mossèn Cinto és l'autor dels goigs dedicats al fill predilecte de la nostra vila Sant Pere Claver. Un acte emotiu i digne.

Reconeixements i distincions

Recollida Porta a Porta. El dia 4 de maig l'Agència Catalana de Residus va atorgar al nostre municipi un reconeixement per haver desenvolupat una òptima gestió dels residus municipals durant l'any 2010 i per haver assolit uns bons resultats en la recollida selectiva orientats a l'objectiu Residu Zero. L'Ajuntament fa extensiu el seu agraïment a tots els verduninins. També volem fer palès els reconeixements i distincions a persones de la nostra vila que treballen per la cultura i el progrés de

la nostra nació catalana: la nostra col·laboradora i professora de l'Institut d'Agramunt Àngels Escolà ha rebut el Premi Urgell pel seu treball cronològic i estudi de la portalada romànica de l'Església d'Agramunt. El jove Francesc Giró Castelló rep de mans del conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya Honorable Sr. Ferran Mascarell el premi Baldiri Reixac 2011–2012 pel seu treball de recerca i final de batxillerat Pròxima Estació Independència. Josep M. Castelló juntament amb Carles Vall, conductors del programa Germanor de sardanes a ràdio Tàrraga, foren guardonats per la seva fidelitat informativa al llarg de més de setze anys amb el premi del Grup Sardanista Montserrat de Lleida i Col·lectiu Cultural Cappellet de Lleida de mans de Montserrat Parra i Albà, presidenta i cinquena tinent d'alcalde de l'Àmbit i Comissió de Cultura, Educació i Esports, regidora delegada de Promoció Cultural i Museus de la Paeria de Lleida. Altrament l'Escola Pública Jardí de Verdú ha estat guardonada amb el premi "XXVII Concurs Bíblic" del bisbat de Solsona. D'una manera especial, hem de felicitar a ABD una ONG d'Utilitat Pública; actualment regenta la residència geriàtrica Sant Pere Claver de Verdú, que ha estat reconeguda amb la "Cruz de Plata de la Orden Civil de la Solidaridad Social 2011". Felicitats i endavant!

Vida Parroquial

El dia 10 de juny, festivitat del Corpus Cristi, reberen la Primera Co-

munió 15 infants a la Parròquia de Santa Maria de Verdú i el dissabte, el bisbe de Solsona monsenyor Xavier Novell, administrà el sagrament de la Confirmació a deu joves en el marc de l'Església Parroquial. El diumenge dia 17, i com ja és costum a Verdú, els infants de Primera Comunió es reuniren al Santuari de Sant Pere Claver per demanar-li el seu ajut en la nova etapa de la seva vida. El dia 26 de juny, l'Associació Amics de Sant Pere Claver, varen celebrar el 432 aniversari del Baptisme de Sant Pere Claver amb una Eucaristia, la veneració de la Pica Baptismal i el repartiment de llaminadures per a tothom.

Viu l'Estiu a Verdú

Amb un atractiu programa d'activitats musicals, gastronòmiques, culturals, esportives i de lleure, ens proposen gaudir de l'estiu a Verdú que arranca el dia 22 de juny fins l'11 de setembre. Entitats com el FC Verdú-Vall del Corb, Escola de Futbol, ADACIT amb la portada de la Flama del Canigó i Revetlla, Pati de Cal Prim amb les millors actuacions musicals, Piscines, Cinema a la fresca, Microcosmos Teatre, Havaneres i rom cremat, Festa del Jovent, Cal Talaveró Centre d'Art, Teatre Lliure, Museu del Juguets i Autòmats i potser alguna que sens voler m'he deixat fan un atractiu prou suculent per viure l'Estiu a Verdú.

El nostre jovent va de campaments!!!

Del dia 30 de juny al 9 de juliol l'Agrupament Escolta i Guia Mari-

nada varen muntar un Campament a la Pobla de Segur perquè els nostres nois i noies gaudissin d'uns dies d'esplai, natura, convivència i creixement cívic. Desitgem que els hagin passat ben feliços.

Meteorologia

El diumenge dia 1 de juliol, el nostre terme municipal es va veure afavorit per la pluja, caigueren de 45 a 50 litres per m2 fet que serà bo per la vinya i els arbres. La temperatura va descendir dels 34 graus del dissabte, als 18 de la matinada del dilluns. Coses del temps. Mentre escrivia aquesta informació, l'informatiu de la TV3 donava la notícia de la mort del meteoròleg de TV3 Antoni Nadal, fill de Cervera. Una de les imatges que il·lustrava aquesta dolguda informació, era la del Toni al Museu de la Joguina i admirant com es feia un càntir de Verdú el dia que va venir a la nostra vila per fer-hi el programa "Espai Terra". El Toni Nadal, a més de ser de les nostres terres, les estimava. Els verdunins el recordarem d'un pregó que va fer, amb motiu de la Fira de la Ceràmica i el Silló des de l'ajuntament, enaltint la nostra artesanía i la nostra vila. El nostre més sentit record.

La redacció de Xercavins vol donar l'enhorabona a en Josep Borrell com a nou director dels serveis territorials de cultura de la Generalitat de Catalunya a Lleida. Josep Borrell va ser el presentador del primer numero de la nostra revista el dia 28 de gener de 2000 i ens va encoratjar a tirar endavant. Així ho hem fet.

Quin 2012!!

Teresa Torres Solé

La situació econòmica actual és prou complicada i canvia de manera tan ràpida que potser val la pena tenir present el que va passar a l'hivern per entendre la conjuntura econòmica de l'estiu.

L'any 2011 va acabar amb un dèficit públic del 6% del PIB, segons dades del Govern socialista. Xifra que el Govern de Rajoy va incrementar fins al 8,5%, dada molt allunyada del 4,1% de la zona Euro.¹

Per a l'any 2012, l'objectiu previst inicialment era del 5,8%, que finalment s'ha rebaixat fins el 5,3%. Mentre que l'objectiu per al 2013 es manté en el 3% del PIB, tot i la pretensió d'Espanya d'allargar aquest termini per evitar que la recessió s'agreugi encara més.

Cal, doncs, rebaixar 5 punts el dèficit públic en dos anys, la qual cosa implica un ajust de 60.000 milions d'euros. És per això que el Govern va aprovar el "Programa d'Estabilitat" que ha suposat fortes retallades de la despesa pública (sobretot en sanitat i educació) i diferents reformes estructurals, com la reforma laboral, la reforma del pla de pensions, del sector financer, etc. Algunes de les conseqüències que han generat aquestes mesures d'ajustament són les següents:

- Una devaluació interna via salaris.² Amb el pretès objectiu de recuperar la competitivitat perduda s'ha flexibilitzat a la baixa la remuneració salarial.
- Important caiguda del consum i la inversió familiar, empresarial i del sector públic.

- Reducció de l'activitat econòmica. El primer trimestre de 2012 s'entra de nou en recessió després de dos trimestres amb creixement negatiu.
- Fort increment de l'atur, amb una xifra d'aturats que supera els 6 milions de persones al conjunt d'Espanya i una taxa d'atur del 25%, a causa de la caiguda de l'activitat econòmica i les majors facilitats d'acomiadament i ERO previstes en la nova reforma laboral.
- Major morositat dels crèdits concedits pel sistema financer, davant la pèrdua d'ingressos del sector privat.
- Augment de la pobresa. El risc de pobresa afecta el 18% dels catalans, quasi un de cada quatre.

En aquesta conjuntura cada cop es fa més difícil creure que serà possible acabar l'any amb un dèficit públic del 5,3%, ja que el fre en l'activitat econòmica comporta menys ingressos públics, via impostos, i més despesa pública, com per exemple les prestacions en desocupació.

Per fer front al problema de la morositat financera al febrer i al maig d'aquest any es van aprovar dos Reals Decrets que obliguen les entitats bancàries a incrementar les provisions per cobrir els seus actius tòxics provinents del totxo. En aquesta línia, el FROB (Fons de Reestructuració i Ordenació Bancària) els deixa diners a 5 anys al 10% d'interès. L'objectiu d'aquesta mesura és garantir la solvència i crear confiança respecte a les entitats financeres espanyoles. Deu ser que en devien tenir poca!

En augmentar les provisions algunes entitats financeres tenen pèrdues i necessiten recursos. Els diners els demanen al FROB i aquest, a la ve-

gada, els busca al mercat. Durant el mes de maig també es produeix la dimissió de Rato a Bankia i la nacionalització d'aquest banc. El nou equip gestor xifra en 3.318 milions d'euros les pèrdues del banc durant el 2011, davant els 40,9 milions de benefici que havien declarat els anteriors gestors. El nou equip demana ajuda al Govern per valor de 19.000 milions. Així doncs, la situació a finals de maig és cada vegada més greu:

- L'ajust en la despesa pública ens ha portat a la recessió i posa en dubte la reducció del dèficit davant la caiguda de la recaptació fiscal.
- El Govern no té els diners per fer front a la reforma financera (majors provisions i ajuts als bancs nacionalitzats) i els ha de buscar als mercats.
- Espanya té una manca de credibilitat provocada pels dubtes sobre quina és la situació real de les entitats financeres, pel mal paper que ha jugat el Banc d'Espanya com a organisme de supervisió i control del sector financer, així com per la poca transparència i fiabilitat en la informació del propi Govern i la seva escassa capacitat de resposta per fer front a determinades situacions.

Això provoca una desconfiança en els mercats que cada vegada exigeixen tipus d'interès més elevats pel deute públic espanyol, que superen el 6%. De manera que la prima de risc espanyola es situa en el màxim de 540 punts a finals del mes de maig, davant el mínim de 291,9 del novembre de 2011, quan el Banc Central Europeu (BCE) va injectar diners al sector financer perquè comprés el deute públic dels diferents països.

Està clar que aquest elevat tipus d'interès dificulta l'ajust del dèficit públic que es vol aconseguir, de manera que es genera una espiral perillosa de la qual costa molt sortir. Més interessos implica més dèficit i més dèficit comporta major interès a pagar pel deute públic.

Els analistes diuen que quan la prima de risc supera els 500 punts s'entra en una zona de rescat. Ja que va ser per sobre dels 500 punts quan es van intervenir països com Grècia (500 punts), Irlanda (544) o Portugal (517). Aquests països van demanar la intervenció davant el possible impagament del seu deute. La intervenció implica que el país es queda fora del mercat de finançament de manera que la font de recursos és el Fons Europeu de Rescat, que a canvi de deixar els diners imposa unes dures condicions econòmiques als governs d'aquests països. La troika, formada pel FMI, el BCE i la Comissió Europea, és qui imposa aquestes mesures per garantir el retorn dels diners.

A finals del mes de maig, amb una prima de risc per sobre els 500 punts, es parla d'un hipotètic rescat d'Espanya, que hauria de demanar ajuda als fons europeus davant les necessitats del sector financer per fer front a la reforma bancària (més provisions, fusions dels bancs nacionalitzats com Bankia, Catalunya Caixa, Nova Caixa Galicia, o Banc de València).

El Govern d'Espanya vol evitar demanar la intervenció o rescat de l'economia espanyola per recapitalitzar la banca amb el fons de rescat europeu (el Mecanisme Europeu d'Estabilitat Financera), a causa de les greus conseqüències polítiques i econòmiques que això comporta. L'experiència dels tres països intervinguts anteriorment demostra que en pocs mesos els rescats han anat acompanyats d'un canvi de Govern. La intervenció suposa una pèrdua de sobirania econòmica i l'aplicació de fortes retallades per garantir la

devolució dels fons, de manera que comprometen encara més el creixement econòmic. En aquest sentit, la troika visita el país trimestralment per comprovar si s'apliquen les reformes previstes i així aprovar nous trams de finançament. L'experiència de països com Grècia demostra que l'incompliment d'aquestes reformes provoca la fuga d'inversors i genera una nova escalada en la prima de risc que encareix cada vegada més el finançament.

D'altra banda, el Govern espanyol vol l'ajuda europea per sanejar la banca però pretén que els diners dels fons de rescat europeu vagin directament als bancs, sense passar pel Govern. D'aquesta manera els bancs, i no el Govern, serien els responsables de tornar els ajuts i les condicions serien imposades al sector financer. El problema és que aquesta solució no és viable perquè la normativa del Mecanisme d'Ajut d'Estabilitat Financera no contempla la possibilitat d'ajudar directament als bancs, sense passar pels governs. És a dir, els diners només poden ser lliurats als Estats i han d'estar subjectes a condicions per garantir-ne el seu retorn.

A començament de juny, però, Alemanya va donar el vist-i-plau a un rescat suau i específic per a la banca espanyola. D'aquesta manera el Fons Europeu d'Estabilitat Financera o el Mecanisme d'Ajut d'Estabilitat Financera proporcionarien els ajuts per a la recapitalització del sistema financer espanyol directament al FROB per tal de sanejar, liquidar o fusionar aquelles entitats amb dificultats que els sol·licitin. Fet que no afectaria els bancs que no volen ajuda. A diferència dels rescats de països com Grècia, Irlanda o Portugal, en què els diners van anar de manera directa als Estats, en el cas d'Espanya anirien a un organisme públic controlat pel Banc d'Espanya, el FROB, i d'aquest al sistema financer.

El 9 de juny, un cop finalitzades les auditories externes a la ban-

ca, el FMI fa públic que la banca pot necessitar ajudes superiors a 40.000 milions per fer front al seu sanejament. El mateix dia el Govern espanyol sol·licita el rescat, de manera que a través del FROB rebrà fins a 100.000 milions d'euros³ al 3% o 4% d'interès, per destinar exclusivament al sector financer. A canvi, Europa revisarà les polítiques macroeconòmiques espanyoles per assegurar-ne la consolidació fiscal i l'aplicació de les reformes estructurals, de manera que es redueix el marge de maniobra del Govern, atès que en última instància és qui es fa càrrec del deute i qui té la responsabilitat del seu retorn.

Així doncs, la batalla no acaba aquí, la Comissió Europea manté la petició que Espanya segueixi aprovant noves reformes que permetin complir amb l'objectiu del dèficit públic. Aquest organisme demana l'augment de l'IVA, avançar l'aplicació de les mesures previstes en la reforma del sistema de pensions, com per exemple el retard en l'edat de jubilació o la reducció de la prestació d'atur, endurir la reforma laboral i limitar la despesa de les comunitat autònomes, entre altres. En el cas de les entitats financeres, les condicions passaran pel tancament de més oficines bancàries, retallades de personal, venda d'actius industrials o noves fusions.⁴

1.- Per damunt del dèficit públic d'Espanya es trobava Irlanda 13,1% del PIB i Grècia 9,1%. En termes de deute públic per PIB la situació relativa d'Espanya era diferent. Al capdavant es situava Grècia amb un 165,3%, Itàlia (120,1%), Irlanda (108,2%), Portugal (107,8%), Bèlgica (98%), França (85,8%), Regne Unit (85,7%), Alemanya (81,2%), Hongria (80,6%), Àustria (72,2%), Malta (72,02%), Xipre (71,6%), Espanya (68,5%) i Holanda (65,2%).

2.- Entre 2010 i 2012 els treballadors espanyols acumulen una retallada real dels salaris del 6%.

3.- Xifra que equival al 10% del PIB espanyol.

4.- El text ha estat redactat durant la segona setmana de juny, per tant no es fa menció al que ha passat a partir d'aquesta data.

El teatre

Josep M. Sanfeliu i Sambola

Verdú – Tàrrrega, 29 de juny del 2012

Verdú és un poble petit, però aquest fet no ha estat mai obstacle per mantenir un més que acceptable nivell cultural i, igualment, una gran inquietud per estimar i respectar les tradicions, de les quals és molt ric, com a vila que és, i com al seu país, Catalunya, a qui pertany. Començant per les Fires i la Ceràmica. La cultura del vi i l'oli. Ha estat i és, encara, avui dia, un poble artesà i agrícola de primer ordre. Gent de fora que s'integra amb entusiasme i això vol dir futur... Tot i l'evolució que, el pas del temps comporta, no podem oblidar les festes patronals, religioses i populars. Amb les seves corresponents societats culturals, que amb tan prestigi, organitzaven les Festes Majors d'aquells temps, avui semblen, tan llunyans... Les caramelles. El Club de Fútbol de Verdú. La Joventut Social de Sant Pere Claver. "La Armonia Verdunense"... Els Claverians. Els Amics del Cant. Els amics de Sant Pere Claver. "La Cooperativa Agrícola de San Pedro Claver"... L'Aplec a la Font de Santa Magdalena. Els concursos de sardanes. L'Aguinaldo del Soldat. Les Corals. Els interessantíssims museus i les modèliques sales d'exposicions que tenim al poble. Les nombroses publicacions de revistes culturals i llibres editats. No puc enumerar-ho tot per raó d'espai, però tots sabem, que la llista és extensa i gratament extraordinària... No dèiem abans que era un poble petit?... Un poble culte i amb seny sempre té futur...

Si la revista Xercavins ha fet camí fins arribar a la cinquantesima edició, no és per casualitat. Tal com està tot, avui dia, és com un miracle... Segur que és per la feina ben

feta de pocs, perquè la gaudeixin molts... Un treball fet amb il·lusió i molt digne. Felicitats a tots i per molts anys. Esperem que el llibre en el qual s'està treballant i que compta amb un bon recull d'imatges i fotografies del Verdú de sempre, arribi a bon port i sigui un altre motiu per estar orgullosos amb la gent que viu i gaudeix d'aquest gran poble petit.

En enumerar abans moltes de les diferents activitats i fets de la vila, he volgut expressament deixar per al final de l'article el teatre.

Avui estem en un moment històric al poble, amb el desballestament, al castell, de l'escenari del teatre. Bé, era un fet indiscutible i, a la vegada, irreversible. Si tot va com esperem, molts de nosaltres podrem veure, un dia, no molt llunyà, el nostre castell en un estat de rehabilitació encomiable. Dic "nostre" perquè, en realitat, és de tots, ja que per tots, un dia, va ser una mica, també, casa nostra...

Hi corriem jugant, de nens a "L'olla" i a "Policies i lladres". Hi portàvem les olives al molí. Hi fumàvem "sarmants" com a cigarrets a l'estufa i, aquest fet, ens feia sentir com homes grans... Hi preniem el vermut per la Festa Major. Jugàvem al "cau" als diumenges a la tarda mentre els avis feien la "botifarra". Jo gaudia fullejant a la sala biblioteca del castell l'Enciclopèdia Espasa i, com no, remirant i tocant amb les meves mans, entusiasmada, aquella col·lecció de discs vells de pasta i de 78 revolucions, de música clàssica... Assajàvem teatre i festivals. Representàvem Els Pastorets per Nadal per poder entregar l'Aguinaldo als soldats. Hi havíem fet de dimonis, àngels i pastors... En aquell escenari, que ara ja és història, més d'un petó furtiu hi resta amagat en algun racó, rere els decorats... I un munt de bons records. Moltes rialles, algun que altre remordiment, nervis i tristesa... Quanta gent ha trepitjat aquell escenari al pas dels anys?... Quantes hores viscudes?...

El Ton del Pere, sempre cercava la perfecció, i la perfecció no existeix, per tant algun que altre "patafi" sortia... La llum es fonia, la tapa de l'infern s'obria abans d'hora, més nervis, el quadre no era tan plàstic com s'esperava i els assajos no sortien bé... Però el dia de la represen-

tació era el miracle fet poesia... Tot forma part del meravellós món del teatre. Quan queia el teló, i la gent aplaudia, era molt gratificant, entre tots ens adonàvem que quelcom bo havíem fet... Era com la benzina que feia bategar el cor. Eren els ànims per continuar... Llavors el

poc que teníem era molt i l'únic que ens sobrava eren les mancances... Serveixin aquests mots, com a merescut homenatge a tothom que, desinteressadament, va voler fer més poble... Va posar el seu gra de sorra per continuar la tasca heretada de verdunins avantpassats que estimaven la cultura i les tradicions. Tant de bo, no perdem mai aquesta inquietud i entusiasme. Ja no tenim l'enyorat escenari del castell... Però n'hi ha altres...

La vida és com un gran escenari on es representen les virtuts i els defectes de la nostra societat. On es critica i lloem a la vegada... On s'escriu la comèdia i la tragèdia de cada dia. L'espectacle variat on hom es veu reflectit. Per això, la vida és tan meravellosa i val la pena viure-la... Moltes vegades, la realitat d'aquesta vida és pur teatre.

Pugem a les golfes: Fem safareig

Núria Boleda, de cal Senyores - pugemalesgolfes.blogspot.com.es

La feina més feixuga de la llar sempre havia estat fer la bugada.

Protector pels genolls i pala per picar la roba, exposats a cal Senyorettes

Antigament, les dones posaven la roba bruta en un cossi i baixaven al riu. Allà s'agenollaven sobre una fusta (per no pelar-se els genolls) i fregaven la roba contra les pedres

amb sabó fet a casa, donant cops amb una pala de fusta, per tal de fer fora la brutícia. A més de les pedres, també hi havia fustes per fregar, amb unes ondulacions que rasquessin millor.

Fusta i cubells de zinc per rentar

Per blanquejar-la es feia servir lleixiu fet de cendra de cuina o de foc a terra. Aquesta cendra prèviament

s'havia barrejat amb aigua i colat, d'aquí el nom castellà de "hacer la colada".

Als pobles es van fer rentadors públics, i tot va ser més senzill. Allà hi havia una pica per l'aigua sabonosa, una més petita per blanquejar amb Azulete i una més gran plena d'aigua per esbandir-ho tot.

Sabó casolà i paquet d'azulete.

Verdú, 1914.

A més de rentar la roba, allà també s'explicaven tot tipus de xafarderies, d'aquí l'expressió "fer safareig". Més endavant, a les cases es va instal·lar el safareig de pedra o formigó, i així les dones no havien d'anar carregades pel poble, passejant la roba amunt i avall.

Les primeres rentadores semi-automàtiques eren enormes, feien molt xivarri i no centrifugaven. L'àvia en tenia una, i calia posar-la enmig de la cuina, perquè en desai guar es movia moltíssim i donava cops contra les parets.

Màquina antiga amb els rodets.

S'omplien manualment per la part superior i es buidaven amb una petita mànega. Només remenaven la roba amb el detergent, però la feina d'esbandir s'havia de fer a mà. I el centrifugat es feia mitjançant uns rodets amb manovella que apretaven la roba i treien l'aigua per pressió. Els rodets feien malbé bo-

tons, gafets i tot el que hi fos cosit, així que es feien servir bàsicament per llençols i tovalloles.

Més tard van arribar les rentadores super-automàtiques, que només demanaven detergent i suavitzant. La resta ho feien elles soletes.

Anunci de rentadora dels anys 70 i tabor de detergent

Als anys setanta va aparèixer la Jata, una rentadora portàtil, amb capacitat per a un quilo de roba. No centrifugava, però era molt útil per a segones residències i càmpings.

Les rentadores cada vegada estan més revolucionades (mai millor dit) i ara ja deixen la roba seca i gairebé planxada (ui no, encara els falta fer això i després portar-ho tot a l'armari!).

Penso que la rentadora és el gran invent de la humanitat. I qui no s'ho cregui, que vingui a demanar-me la fusta i provi durant una temporada.

Còpies Maite

NOVETAT !!

Plastifiquem al moment documents de fins a 65 cm d'amplada

C/ Santa Maria, 1 · 25300 TÀRREGA · Tel. 973 312 981 · Fax 973 501 424
 www.copiesmaite.com online.copiesmaite.com maite@copiesmaite.com

... El saben aquell que diu...?

Guiu Sanfeliu i Rochet

Amb aquesta pregunta solia començar, el finat polifacètic humorista Eugenio, el seus monòlegs els quals tots encara recordem. La seva fina ironia i la serietat del seu rostre en parlar ens feia riure, per l'agudesia de les respostes a les preguntes que ell mateix es formulava.

Avui, si estés entre nosaltres, tal com està la situació econòmica del nostre país, ens podria formular centenars de preguntes que ell mateix ens respondria amb el seu estil foteta i burleta, sobre temes que possiblement a no tardar gaire ens poden porta a situacions més que lamentables

...el saben aquell que diu...? "... que un ex ministre del partit X amb una vida personal agitada va col·locar la seva exdona, fa anys, al consell d'una filial de Caja Madrid gairebé al mateix temps que col·locava la seva amiga de secretària en una empresa del germà d'un al-

tre dirigent del partit..." comentari (embollica que fa fort)

...el saben aquell que diu...? "Aquesta setmana hem sabut que Bankia passarà a ser nacionalitzada, per la pèrdua de milers de milions d'euros dels ciutadans a causa d'una mala gestió dels rectors de Caja Madrid i Bancaja....entre els consellers de l'entitat, només descobrim una llarga llista de càrrecs del partit X que no sabem quins coneixements tenen del sistema financer..." comentari (com menys coneixements menys escrúpols)

...el saben aquell que diu...? "... que entre ells també hi a un expresident de l'Assemblea de Madrid, un exsecretari General d'Ocupació, un exconseller de Sanitat, un extinent d'alcalde de Madrid i també ciutadans emparentats amb dirigents del mateix partit X Entre ells un cosí de la presidenta de la comunitat de Madrid, un cunyat del vicepresident, la dona del secretari general del partit X de Madrid i fins i tot un cunyat de l'exministre president de Bankia fins fa poc." No cal fer cometaris (com podem jutjar es tractava d'una colla d'amics i parents d'amics molt benavinguts). Tot aquest entramat donaria per fer un guió d'una pel·lícula de mafiosos.

...el saben aquell que diu...? foren moltes les preguntes que ens podria formular, d'estar entre nosaltres, el recordat i polifacètic Eugenio, de la catastròfica situació econòmica del nostre país.

Dubto molt però, que l'enyorat

Eugenio ens pogués donar, ni que fos en broma, una explicació a tot aquest cúmulo de despropòsits en l'administració dels diners d'una gran part de ciutadans del nostre país. D'una cosa que sí estem segurs, és que aquesta quantitat de diners diguem-ne en "bona fe" perduts, han fet o faran cap als comptes corrents d'alguns "**honorables ciudadanos**" com recompensa a la seva fidelitat a un determinat partit polític. A per cert, si no estic mal fixat l'estendard d'aquest partit és un aucell blanc en mig d'un drap de color blau.

D'una cosa que sí estem segurs, és que aquesta quantitat de diners diguem-ne en "bona fe" perduts, han fet o faran cap als comptes corrents d'alguns "**honorables ciudadanos**" com recompensa a la seva fidelitat a un determinat partit polític

Durant molts anys, un sector de la classe política ha cregut que la cosa pública era poc menys que el seu "cortijo", on podien fer i desfer al seu aire. Fins quan durarà?

Comentaris i frases tretes dels diaris del nostre país

Haver d'anar-se'n

Eduard Ribera

Si tingués vint-i-cinc anys probablement jo també fotria el camp. A l'estranger, vull dir. Sí, sí, a buscar-me la vida. Tal com està el pati no queden moltes opcions. Sobretot quan tens dues carreres i un màster, com els passa a molts dels nostres joves. Total, per acabar fent de becari i cobrar 700 o 800 euros durant els propers deu anys, no tens res a perdre... En aquest país hem arribat a la dramàtica conclusió que el talent de les generacions noves no el sabem, no el podem ni el volem aprofitar. Que se'n vagin a Alemanya o, encara millor, als Estats Units o a Austràlia que allà segur que troben feina qualificada i un bon sou. Qui sap, amb una mica de sort, faran calés i tot i algun dia potser tornaran. Màxim quan es jubilin, que aquí s'hi viu molt bé amb la pensió d'allà i el nivell de vida d'aquí. I si no que ho preguntin als milers de pensionistes alemanys i britànics que s'han instal·lat a les urbanitzacions de la costa. Els nostres joves ho tenen cru. I la culpa és dels seus pares, és a dir de nosaltres tots, que hem permès per activa i per passiva que tot se'n vagi al carall. Que marxin, que marxin, que aquí no hi ha futur. Gairebé no hi ha ni present. Ni tampoc passat. Del passat ja no se'n recorda ningú, que d'això ja fa molts dies i la memòria ens falla, perquè per veure la tele no en cal tenir de memòria: t' enxufes i entomes. Un país que ja va veure fugir les ments més brillants cap a l'exili després de la catàstrofe del 39 i que va viure al secà de la sapiència durant decennis. Ara tor-

nem-hi. Els hem pagat la formació a les universitats públiques, però això ara què importa, pobra canalla. Aquí no troben feina. És el mateix govern que els empeny a marxar. Que aprenguin idiomes, que vegin món, que agafin experiència, diuen;

Els nostres joves ho tenen cru. I la culpa és dels seus pares, és a dir de nosaltres tots, que hem permès per activa i per passiva que tot se'n vagi al carall.

i, si se'n recorden, que enviïn algun euro als seus pares per ajudar-los a arribar a final de mes. Això és el que han fet tota aquesta colla de magribins, africans i romanesos que fins ara hem explotat i que ara se'n tornen al seu país perquè aquí jo no hi volen viure ni els emigrants. Que se'n vagin també, que ara fan nosa, i així reduïrem la taxa d'atur i les prestacions socials. Que se'n

vagin tots perquè si no encara ens haurem d'inventar una altra guerra. Bertolt Brecht ja va dir ben clar que el sistema capitalista només es resol de dues maneres: amb la crisi i amb la guerra. De moment tenim crisi. Una crisi gens passatgera i molt estructural. Una crisi de pebrots. Una crisi que segons els experts va començar als anys 70 i que en realitat mai no s'ha acabat perquè té a veure amb la doctrina del creixement econòmic il·limitat i amb l'explotació dels recursos. Què hi farem... I aquesta canalla, que marxin, que marxin a buscar-se la vida. Si tingués vint-i-cinc anys probablement jo també fotria el camp.

L'hexàgon vital o el vaixell que no s'esfonsa

Maite Boldú

La medicina grega deia que només per mitjà de l'equilibri i la moderació és possible arribar a una vida feliç i harmoniosa.

Sempre m'ha fascinat la paraula *equilibri*, potser perquè és un concepte fàcil de dir i difícil d'assolir.

Diuen els experts en psicologia i relacions humanes que els principals aspectes de la vida d'una persona són sis: el jo, la parella, la família, la feina, els amics i els hobbies i que perquè hi hagi l'equilibri, al qual aspirem al llarg de la vida, hauríem de tenir-los tots el compte.

Lògicament, la vida d'una persona es compon d'etapes i en funció del moment vital pel qual passem pot ser que un d'aquests aspectes no hi sigui o alguns destaquin sobre els altres però en tot cas sempre hi ha d'haver un cert equilibri perquè la persona tendeixi a una vida saludable.

Alguns estudiosos del tema ho anomenen hexàgon vital, com 6 pilars en els quals es fonamenta la vida, altres ho dibuixen com un vaixell amb sis departaments i que quan entra aigua en un, no s'enfonsa perquè els altres el protegeixen de l'aigua.

Tant li fa com ho expliquem, l'important és que tots sis els tinguem en compte i cuidats perquè si en falla un però els altres són fermes serà molt més fàcil recolzar-nos-hi i recuperar-nos si és el cas.

Començarem pel JO, per nosaltres mateixos, en tots els seus aspectes (cos, ment, sentiments, esperit). A vegades, i encara que sembli una

contradició, el jo és el gran oblidat. Moltes persones entenen cuidar-se, estar pendent d'un mateix, mirar-se com un fals egoisme, com si no hi tinguéssim dret.

Res més lluny de la realitat, escoltar el nostre cos, descansar, mimar-lo és imprescindible si volem estar bé. Ningú no pot donar el que no té, això és una llei universal i si no som capaços de tenir cura de nosaltres mateixos, de trobar moments per relaxar-nos, de fer allò que ens agrada, d'estar amb la gent que volem és impossible que puguem projectar-nos als altres de manera saludable. En aquest aspecte cal que posin especial atenció les persones que cuiden els altres: les mares, les cuidadores de malalts o de gent gran... sovint senten que no tenen dret a tenir espais propis. Han de buscar-los: un cafè amb una amiga, un bon llibre, una estona de piscina, qualsevol cosa que produeixi satisfacció i ajudi a regenerar-se del dia a dia.

La parella, si se'n té, requereix també un espai únic i diferenciat del jo i del familiar. Tots sabem que quan estem enamorats no cal estar pendent de l'altre perquè la pròpia naturalesa de l'amor tendeix a portar-nos-hi de manera natural, a cuidar-lo, a buscar-lo, però a mesura que es passa de l'enamorament a la construcció amorosa, la tendència és a donar les coses per fetes, a no estar pendent de l'altre i això va desgastant la qualitat de la parella de manera imperceptible al principi, però notòria després. També pot haver-hi la tendència contrària, una

fusió que anul·la les individualitats i la persona no es visualitza en ella mateixa sinó sempre en relació a la parella. Tant el distanciament excessiu i no compartir espais bonics com la fusió i no tenir espais propis són poc saludables.

No cal dir que la feina, la professió i el treball són aspectes rellevants a la vida d'una persona. De fet, passem moltes hores a la feina i és per això que cal donar-li un sentit. En els moments actuals tots tenim a la vora persones que han perdut la feina o que tenen un treball que els és poc satisfactori. Hi ha una frase que diu "no tinc tot el que estimo però estimo tot el que tinc". Intentar trobar sentit al que fem, treballar per tenir un clima laboral propici, lluitar per canviar de feina si no ens agrada i gaudir-ne implicar-nos en el que fem i fer-ho el millor possible són aspectes que ens ajudaran a tenir una vida molt més satisfactòria en l'àmbit laboral.

En els últims anys s'ha creat un terme que es workalcohòlic que vol dir addicte al treball. L'addicció al treball és també una addicció encara que gaudeixi de molt bona premsa entre el món occidental. Ser treballador és un valor, ser addicte al treball no i segurament, si s'allarga en el temps, pot ser un símptoma que algun altre aspecte de la nostra vida trontolla.

La família en sentit ampli també és un espai molt vital, els pares, si en tenim, els germans, els cosins, són una gran xarxa de la qual gaudim..i a vegades patim però que ens representa, ens fa membres d'un

lloc, ens acull, ens estima, en algun moment vital segurament n'hem d'estar pendents, en algun altres, n'estaran ells de nosaltres però cuidar i protegir la família; cosins, tiets, nebots ens dona molta satisfacció i alegria.

Josep Pla deia que ell tenia amics, coneguts i saludats, doncs benvinguts a tots!

Tots sabem que d'amics de veritat n'hi ha pocs, algú diu que comptats amb els dits de la mà, potser sí, però l'amistat és un dels pilars fonamentals en la vida d'una persona, a vegades poden substituir la família i sempre són una font inesgotable de bon hu-

mor, de confiança, de serenitat. Sentir-se que els amics et volen, potenciar trobar-se, saber d'ells, recolzar-nos-hi quan ho necessitem demanar ajuda quan ens cal i alegrar-nos-en quan les coses els van bé són maneres de cuidar l'amistat, de regenerar-la, de fer-la gran. Si heu viscut alguna experiència traumàtica amb algun amic que us ha fallat sabreu que n'és d'important l'amistat.

I l'últim aspecte de l'hexàgon vital són els hobbies. Fer allò que ens agrada de manera individual o col·lectiva: llegir, pintar, escriure, fer vaixells amb escuradents, fer punt de creu... tant se val! La qüestió és

tenir una motivació que ens escampi les boires del dia a dia.

Jo sempre m'imagino els hobbies com aquells sobreàtics de París amb finestretes petites on els pintors i els escriptors es passaven hores fent allò que els agradava.

Totes tenim dret a tenir en la nostra imaginació un sobreàtic a París, un refugi del soroll del món, un espai propi, únic, diferent.

Ah! I no esperem a jubilar-nos per gaudir-ne, les estadístiques diuen que les persones que troben temps quan es jubilen són les que ja l'havien esgarapat quan tenien molta feina.

L'exclusió social, el tot. La pobresa, una part del tot

Mario Cuixart Vilamajó

Dos més tres fan cinc. Aquesta és l'única i correcta solució que planteja el problema, quant sumen dos més tres? L'única i certa ja que en tractar-se de ciències pures no podia ser d'altra manera. Resposta molt més difícil quan es

tracta d'un tema social, economia inclosa, ja que aquesta és tanmateix una ciència social –producció, transformació, consum, pobresa i riquesa– totalment esbiaixada per un reguitzell de tècniques matemàtiques.

Encara que la meva formació sigui de ciències no vull donar xifres en un tema tan punyent com el que encapçala aquest escrit, doncs rere les xifres i les estadístiques trobem un rostre humà amb una cara i uns ulls, però la situació on hem arribat és per donar-li l'atenció que es mereix.

Quan es tracta de definir la pobresa hi ha principalment dos grans mesures:

a) La pobresa absoluta, que correspon a aquell nivell d'ingressos del qual no es possible satisfer les tres necessitats bàsiques: menjar, vestir i dormir, mínims vitals d'una vida sana sota un punt de vista físic. Aquest nivell ha de ser el mateix per tots els països ja que es considera que els criteris de subsistència han de ser els mateixos per tothom visqui on visqui. Avui a

la nostra societat i al nostre país, és el *sensellarisme* que s'entén com dormir al carrer l'únic dels tres que persisteix.

b) La pobresa relativa és aquella situació en què no s'accedeix a un mínim nivell de vida adequat dins un marc territorial de referència. Una sèrie de fets i costums de cada lloc per tradició i cultura fan que les necessitats humanes no siguin les mateixes ni comparables d'una a una alta societat, fins i tot coses essencials poder ser considerades com innecessàries o luxoses en una o altra.

D'aquí que aquestes definicions són la font de moltes discrepàncies, donant lloc que el món actual introdueixi el concepte d'exclusió social, atès que apareixen altres factors més enllà dels estrictament econòmics de la pobresa absoluta abans esmentada, com serien la precarietat laboral, l'accés a l'habitatge, la salut i l'educació, les situacions administratives irregulars, ús d'alcohol i toxicomanies, i en un pas més enllà, la violència i delinqüència.

Retornant al començament, i a causa de la complexitat d'aquesta xacra social, fa que sigui tan agosarat parlar de quina seria la solució, si més no hauríem de parlar de diferents alternatives que en la conjunció de totes poguessin apaiagar aquest foc que ressorgeix de tants indrets diferents. Entre elles cal tenir en compte:

Formació. Fer efectiu un procés d'educació permanent, i transmetre als joves el valor de la cultura i la necessitat d'ésser "aprenents de per vida". Un model educatiu amb visió de país, no de polítiques de partit amb moviments basculants amb els costos i adaptacions inherents a cada canvi.

El cost de la inacció. Que l'Administració procedeixi a avaluar els costos de prevenció i mesures cor-

rectives a temps, en contraposició als costos de tractament, increment i que esdevingui un problema crònic.

Un nou indicador. Seguim mesurant-ho tot en termes macroeconòmics (PIB) que valora el que tenim i no el que som i els valors que aportem. Aquest nou índex tindria en compte el nivell de benestar i el seu desenvolupament any rere any.

Mes diners de l'Estat. Seguim estant a la cua dels països de la UE en matèria de Protecció Social, juntament amb Grècia, Portugal i els països de la Europa de l'Est. Un estricte criteri de racionalitat i efectivitat com seriosa és la despesa.

Persones grans, augmenta la longevitat. Atenció a l'augment de l'esperança de vida, amb un dèficit important d'equipaments, manca de professionalitat del sector, una amenaça latent que esdevindrà present i sense retorn abans de 10 anys.

Prioritzar el treball dels joves. Fonamental per la sostenibilitat del sistema, i també per evitar la cronificació de l'atur i les seves problemàtiques subjacents.

Atenció a la salut mental. Cal reconèixer que en general tenim un bon model sanitari –ara sota amenaça– que s'ha anat bastint durant molts anys i cal fer-lo més racional i eficaç com a mesura de control de la despesa, no obstant però en les malalties mentals tenim molt camí per córrer, realitat constatada plenament des del vessant del treball social.

Reforma de la Llei d'Estrangeria. Si bé s'han fet algunes reformes, en general aboca a una situació de pobresa segura a moltes persones que han emigrat del seu país, i que malgrat la situació precària que ara es troben aquí no tornaran al d'origen –almenys per voluntat– és una realitat.

Compartir recursos i especialització. Cal donar una nota alta a una societat com la nostra que s'ha buidat i abocat per ajudar i mostrar-se solidària amb els més desfavorits. La força de les entitats és un model únic, caldrà en criteris de sostenibilitat i especialització compartir mitjans i recursos per tal que cadascuna esdevingui en l'excel·lència d'allò que sap i pot fer millor.

Podria esmentar-ne d'altres però potser val la pena un punt de reflexió. Després de molts anys de bonança, en què no hem sabut aprofitar ni ser capaços de crear una societat integradora, donant a tothom les mateixes condicions d'igualtat i reforçant els més febles, hem arribat a unes situacions d'exclusió social que hem de canviar per no ser responsables davant d'una història encara per escriure... és la que deixarem als nostres fills i néts.

Hi ha molta feina per fer, quedem-nos en l'esperança que canta el cor del musical "Les miserables", un fragment que traduït al català diu així:

"No sentiu la gent cantar / el cant de l'home alliberat? / És la cançó que canta el poble / que no vol ser empresonat / Per als pobres d'aquest món / brilla una flama que mai mor / Qui s'apunta a la croada? / Qui s'uneix als vencedors? / Construint les barricades / hem bastit un món millor / on tots serem lliures / i podrem viure amb honor / I la terra semblarà / com el jardí del Paradís / un bell indret amb alegria / on tothom serà feliç / i a l'horitzó per fi / s'albira la llibertat /No sentiu la gent cantar / el cant de l'home alliberat? / És la cançó que ja anuncia / el nou món que va arribant / Que el batec dels nostres cors / s'uneixi al ritme dels timbals / llancem als aires / l'esperança d'un nou demà"

d'Actualitat

Redacció

El gener de l'any 2000 naixia a Verdú una nova revista amb el nom de Xercavins. D'aleshores ençà han aparegut 50 números, més el número 0 que es va repartir a totes les cases de la vila, amb una resposta molt positiva. Han estat 12 anys i escaig de perseverança fent arribar als verdunins de la vila i als forans el bategar del poble, fent més viu el sentit de pàtria i mantenint el caliu del passat i el del present dia a dia. Arxiu gràfic i testimonial de vivències i records, enriquint el bagatge històric, cultural, social; i per damunt de tot, fent estimar les coses nostrades, com no pot ser d'altra manera: Sant Pere Claver, glòria de Verdú, els cantirers, el castell, el temple parroquial, la nostra plaça major, els nostres carrers, les vinyes, els olivers, les institucions; l'escola, el cant, el teatre, l'esport, les festes, la gent, els costums, les tradicions i moltes coses més. L'equip de la redacció amb motiu de publicar-se el número 50 de la revista de Xercavins ha cregut oportú dirigir-se als seus lectors perquè hi diguin la seva opinió lliure i desinteressada per si cal o no, corregir o reforçar la nostra revista. Opinió que igualment fem extensiva i oberta a tots els lectors, que poden fer-ho a través de la secció "El lector escriu" que ens plauria molt fos corresposta.

1. Quins apartats de Xercavins t'agraden més, o quins llegeixes més?

2. Què hi trobes a faltar?

3. Com valoren l'evolució de Xercavins al llarg d'aquests 50 números?

4. Creus que hi hauria d'haver més participació a la secció El lector escriu??

Lluís Queralt i Govern

1. De Xercavins, m'agrada tot, m'ho llegeixo tot, i ho valoro tot. Per la meua afició a la història, m'agraden molt els escrits que ens fan conèixer la història del nostre poble, també m'agraden molt les notícies de Verdú al punt i les de la secció Opinió amb els escrits de Joan Fornsubirà, Guiu Sanfeliu i altres. També les seccions de Creació i Literatura amb poesies de Flavià Mateu i també d'altres col·laboradors.

Per tots els quins la féu, la meua felicitació.

2. No hi trobo a faltar res. Per a mi és correcta. Molt en presentació i més en contingut.

3. Molt positiva. Des del començament fins ara, s'ha mantingut a un bon nivell. En un poble com el nostre, la publicació de 50 números és una bona prova de perseverança, que ens honora.

4. Sí. Hi hauria d'haver més participació oferint propostes; i a ser possible de la joventut i dels verdunins de fora vila.

Rosa Vendrell i Sambola

1. L'Editorial sempre ha estat interessant pels temes tractats, tot respectant la subjectivitat implícita de cadascú. Tanmateix, tres de les seccions que acostumo a llegir habitualment, entre d'altres, són les Notícies, l'Entrevista i la secció d'Història. Estar al corrent del que ha succeït al teu poble i poder llegir les aportacions de diferents persones, sempre és enriquidor. També, amb il·lusió, m'agrada llegir i recordar, els avantpassats de Verdú, alguns ja transmesos pels meus avis. Diuen que, algunes vegades, "val més una imatge que mil paraules" i, la veritat és que mai em perdo observar detingudament el recull fotogràfic que il·lustra el Xercavins.

2. En la diversitat del contingut està la

riquesa d'aquesta revista. Considero que cada revista té la seva identitat i, en aquest cas, està prou estructurada com per a considerar-la completa i íntegra. De totes maneres, i malgrat que en alguna edició ja s'hi ha fet referència, seria interessant reflexionar o analitzar el món de la pedagogia, la base per a comprendre molts dels fets socials i educatius que esdevenen en els nostres dies.

3. Al llarg dels anys, Xercavins ha anat mantenint qualitat i constància, dos aspectes que tenen el seu mèrit, des del punt de vista del lector. Tanmateix, el que pot valorar una persona resident a fora, és la capacitat de síntesi de tot allò destacat, en el passat o en l'actualitat, de la vila de Verdú. Simplement, especificar la gratificació que hom ha de tenir quan fulleja el Xercavins i veu que, malgrat tot, el poble està viu.

4. El lector escriu, com un apartat obert al receptor de la revista, sempre pot donar peu, a la resta de lectors, a entendre les necessitats o reflexions del moment. L'interès i la participació van entrelligats i, en aquest cas, tot està en funció de la motivació dels propis lectors. Escriure és un art i només cal tenir il·lusió i temps per a voler compartir-lo.

Mn. Ramon Roca i Pujol

1. En un temps que es mou entre la convulsió, l'angoixa i gairebé la indignació, és reconfortant poder esmerçar una estona per ponderar –i millorar, si hi cap– una de les realitats més recalitrants per fomentar la cultura en una comunitat, signe eloqüent de vitalitat i coratge, com és la continuïtat de la nostra revista Xercavins, un cop assolit el número 50.. Eloqüent i encomiable la tasca de l'equip de redacció i els seus col·laboradors, fruit d'una dinàmica amb capacitat tant de reflexió permanent com de resposta adequada.

Llegir Xercavins tant bon punt m'arriba a les mans –per poc temps que hom disposi– es devorar-la, cruspir-la de dalt a baix... Preferències? No massa, sinó

és escollir cronològicament aquells apartats o autors que et cauen més simpàtics i entenedors. Però al final, tot queda promptament exhaurit.

2. Considero ben encertada la distribució d'apartats continguts en la revista; amb la seva continuïtat i perfil; assequibles la majoria i ben reeixits alguns altres, Admirem la constància i felicitem la intrepidesa i audàcia de tot l'equip de responsables i no menys el coratge i assiduïtat dels respectius col·laboradors. És digne de tota ponderació i encomi. Ací sí que val a dir: "que no s'acabi la corda."

3. Poder ostentar una revista de tanta qualitat al poble és tenir un compendi de riquesa de béns inestimables. És fruir d'un tresor incalculable a l'abast de tothom. Celebrem amb admiració i regreciem embadalits la dita dels 50 números, Hem arribat a la plenitud d'edat i amb bona salut. Li augurem molts anys de vida. Fins ara, en definitiva, ha mantingut un digne nivell ascendent, tant de contingut, com de presentació, amb l'intent estimulador de superació.

Mereix nostra lloança i en hi adherim amb el nostre més amatent suport.

4. Sempre resulta plaent i sorprenent a la vegada, identificar articles pensats i plasmats per persones que ens resulten conegudes. Els identifiquem més fàcilment i els acceptem amb complaença. Lamentablement són pocs els agosarats a manifestar llurs opinions per escrit, cosa que tampoc resulta massa fàcil. Tant de bo que aquest mitjà que tenim a través de la revista fos una plataforma per engrescar a més participants –joves, primordialment- per llançar-se a la palestra. Hi ha molts tresors amagats encara..

Malgrat tot, val la pena consolidar tot el bagatge i potencial existent, per continuar polint aquesta "perla" preciosa i fer-la extensiva a tot el nostre xamós poble i entorn.

Silvestre Pont i Arrufat

1. Els llegeixo tots i quant a quins m'agraden més, puc dir que en general sempre trobo que hi ha quelcom que els fa tots interessants.

2. M'agradaria que hi hagués una secció exclusiva per a adolescents que, amb l'ajuda dels educadors, propiciés

la seva participació, ja que d'ells és el futur.

3. Molt positiva, ja que el sol fet de seguir en actiu, justifica el seu èxit.

4. Trobo que la participació actual és adequada, ja que els participants, en els seus articles, abasten temes molt variats i interessants.

Antoni Sanfeliu i Sambola

1. Notícies – Creació – De fa algun temps.

2. L'anunci d'esdeveniments i previsions futures, activitats, agenda cultural.

3. Positiva evidentment, costa moltíssim mantenir i ésser constant.

4. Potser sí, sempre és bo i sobretot entretenedor veure com persones amb do de paraula són capaces de desglossar un tema o bé una història.

Francesc Huguet Cabestany

1. Tots i cada un dels apartats m'interessa d'allò més. El que més m'agrada és el que parla de la història de Verdú, tot allò que ja conec i sobretot el que no conec. També em manté molt interessat el que fa referència al tema de la música en el poble.

2. Estaria bé comentar el que va succeir l'any 700, quan els musulmans varen envair gairebé tot el país.

Quina relació es devia establir entre els habitants autòctons de Verdú i els invasors? Tenint en compte que van romandre en les nostres terres més de 300 anys.

Trobo que es tracta d'un tema que pot resultar força interessant i del qual mai s'ha parlat.

Faltaria, potser, temes que parlessin d'intimitats dins de l'àmbit de l'ajuntament.

Tot i que sabem que es reparteix un full informatiu de tot allò que succeeix al poble, cosa que s'agraeix, també estaria bé que s'aprofités l'espai de la revista per explicar-nos l'estat de comptes de l'ajuntament.

Ayans enrere s'havia pressionat molt en aquest sentit i ara, que sortosament no hi ha oposició, seria un bon moment per informar.

Cal recordar que l'última informació sobre els comptes va ser en el full núm. 74, on es comentava el deute rebut de l'ajuntament anterior i el deute que l'actual té amb "la Caixa". Des de llavors, no hem sabut res més.

3. Felicito de tot cor els impulsors de la revista per haver arribat als 50 números, que sobrepassa totes les altres revistes que havíem tingut fins ara, tant en format, com en qualitat, enquadernació i fotografia.

Molt propera estaria la revista "L'Escut" que es va publicar del desembre de 1971 al desembre de 1975, amb gran mèrit, ja que pràcticament sense tecnologia va aconseguir publicar 44 números.

Anteriorment ja s'havien publicat altres revistes com per exemple "La Torre" amb 12 números i altres publicacions i fulls informatius, però amb molts menys números.

4. Més participació sempre enriqueix el caràcter de la revista. Jo animaria a tothom que tingui ganes d'explicar quelcom del poble, que la gent no sap o bé qualsevol altre tema d'interès, que tiri endavant i s'atreveixi a participar.

Ramona Huguet Huguet

1. Normalment començo per la secció de notícies, Verdú al punt, seguit de l'Editorial, els articles d'història i algun que altre article d'opinió. També trobo interessant i curiosa la secció De fa algun temps....

2. Potser s'hi podria introduir alguna notícia destacada d'àmbit comarcal o provincial. També alguns aspectes tals com naixements, casaments, defuncions o altres fets de "crònica social". Són notícies que ajuden a mantenir el contacte amb lectors que viuen fora de Verdú.

3. Com a publicació local, crec que la revista partia d'una bona qualitat, tanmateix ha guanyat en el seu disseny i està més estructurada en les diferents seccions. Es nota la inquietud per a millorar, la present enquesta n'és una mostra, a banda dels canvis introduïts al llarg d'aquests 50 números.

4. No necessàriament, el seu espai adequat, i si està oberta a tothom es poden anar alternant les persones que hi participen

Entrevista a Anna Franco Rulló

Ricard Gilabert Ros

De la revista Xercavins podríem dir que va tenir molts pares, però poques mares, per no dir que només en va tenir una. Aquesta és Anna Franco, una targarina de tota la vida que amb prop de 15 anys vivint al nostre poble, de ben segur no hi ha persona de la vila que no la conegui, així doncs, podem dir sense cap mena de dubte que és una verdunina més.

L'Anna va ser la primera secretària de Xercavins i fou la responsable de la seva publicació fins el número 16, el gener de 2004. Amb motiu de la publicació del número 50 de la revista volem aprofitar un moment que ens cedeix molt amablement per conversar una mica dels inicis de Xercavins i altres temes.

–Explica'ns com vas convertir-te en la primera secretària de Xercavins.

–Jo ja era secretària de l'associació juvenil Bacus i el Josep Riera em va proposar de portar la revista. Al principi no portava tanta feina, era més familiar. Llavors el que cobrava era més que res simbòlic, era com per assumir la responsabilitat. Per a mi era molt valuós. Era molt poc, però jo estava contenta.

A mi els col·laboradors em donaven els textos escrits en paper, i jo els passava a l'ordinador.

–I això et portava molta feina?

–Una mica. Però tot i que tenia els dos fills petits tampoc tenia altra feina. Treballava des de l'oficina del Bacus, en aquells dos o tres metres quadrats. Recordo que passava moltes hores a l'oficina picant textos, però m'ho vaig passar molt bé.

Les fotografies les portàvem a la impremta i ells s'encarregaven d'escanejar-les i també de la correcció.

La feina de Xercavins la compaginava amb l'organització de la Festa de la Verema i el Vi. Era una cosa més que tenia per fer. La revista la feia tot l'any, però d'agost a novembre també era al Bacus. A l'inici Bacus i Xercavins eren un mateix projecte que a poc a poc es van anar separant.

–Com era la participació de la gent del poble amb la festa durant aquests anys en que vas ser secretària?

–Crec que llavors hi havia molta il·lusió. Tot i els impediments hi ha-

via molta gent implicada. Hi havia molts pagesos, molta gent jove que col·laborava amb la festa... recordo especialment l'any de la banda de música sobre la plaça, el goig que feia...

La gent es bolcava molt en la festa. Ara potser n'hi ha tantes que la gent no hi col·labora tant. Abans només hi havia el Bacus i la Cantirfesta. Recordo el jovent molt implicat, a les reunions de la festa... a l'oficina sempre hi havia gent fent feina, organitzant sopars...

Tot i les dificultats, potser això animava que la festa sortís més bé.

–Com van ser els primers números de Xercavins?

–Al principi era molt familiar. Ho recordo amb molt afecte. Esperant que sortís la revista...

Hi havia molts pocs socis. I s'havia d'anar molt al darrere dels col·laboradors. De publicitats n'hi havia poquetes: els de Verdú i algun de Tàrraga que més que res les feien per compromís. Tampoc hi havia tantes despeses com ara.

–I Xercavins va anar fent-se gran fins que es va crear l'associació.

–Vam fer l'assemblea de constitució de l'associació l'11 de setembre de 2001 a la llar del jubilats. Recordo que quan vam arribar a casa vam veure caure les torres bessones en directe per la televisió.

Aquell dia es va crear la primera junta formada pel Josep Maria Guiu com a president, Josep Maria Castelló com a vicepresident, Ricard Gilabert com a tesorero, David Pijuan, Eduard Boleda i Josep Riera

com a vocals i jo com a secretària. En crear l'associació, a banda de la revista, es van començar a fer més coses: festes, sortides, concerts... No ens vam limitar a fer la revista en si. Vam mirar d'implicar gent per fer coses pel poble.

Era una època que costava molt fer coses.

-Tot i aquests impediments, arriba un moment en que Xercavins respira més tranquil·la.

-Va ser gràcies al meu cunyat David. Durant uns anys la seva empresa ens va finançar la revista. Ell s'encarregava de les publicitats, posava articles que li interessaven... Aquest fet va donar més nivell, a nosaltres econòmicament ens va deixar respirar i es van poder fer altres projectes com la Pissarra de Xercavins.

-Fins que arriba una dia en què deixes la feina de secretària del Bacus i Xercavins.

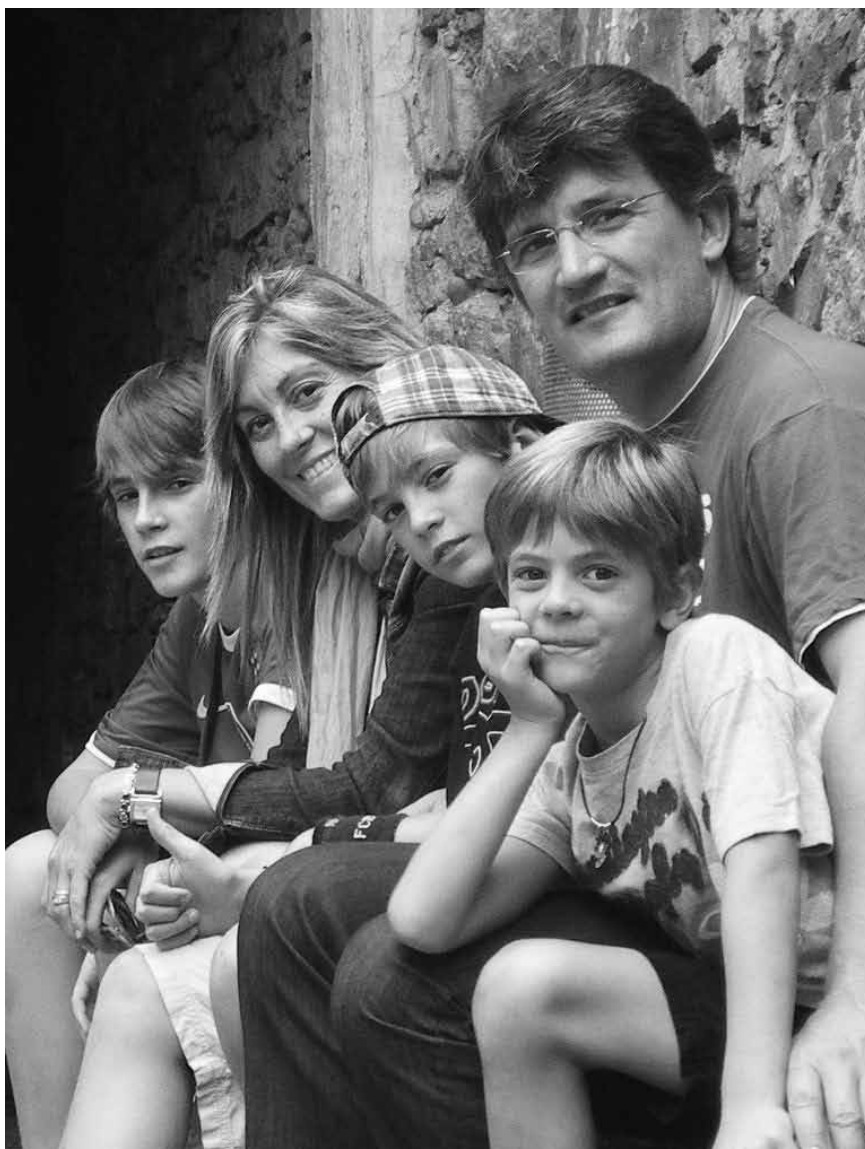
-Compaginava les dues coses, fins que esperàvem el Guillem i no vaig poder continuar. El Marc i el Flavià eren petits: tenien 7 i 5 anys; i amb el tercer ja no podia fer-me càrrec de la revista.

Tot i que no n'he estat mai deslligada del tot, ja que l'Eduard hi continua participant. Ell va a les reunions, a vegades porta articles perquè me'ls miri, o em deixa les galerades de la revista i li dic coses que crec que es poden millorar. Per tant ho visc força al dia.

-I què et sembla la revista actualment?

-Al començament la trobava més divertida: hi havia receptes de cuina, els acudits del Rovira, moltes més fotos d'activitats... Ara crec que hi ha molt escrit, molts continguts intel·lectuals. Ha anat a millor; sobretot la qualitat de les fotografies. Tot canvia amb el pas de temps.

Quan portava la revista, a cada

festa que es feia a l'escola tirava fotografies. Hi sortien moltes de les activitats que fèiem al poble. Ara la revista està molt bé, però de coses de l'escola no n'hi ha, del futbol es comença a posar alguna fotografia...

Als últims números potser trobo a faltar la vida més quotidiana. Hi ha articles molt interessants, però crec que hi ha massa lletra. Penso que sobretot el que vol la gent gran és veure fotos.

Trobo que també hauria d'escriure-hi gent jove. Haurien de publicar-se articles del moment

Trobo que també hauria d'escriure-hi gent jove. Haurien de publicar-se articles del moment, i crec que això ho hauria de fer la gent jove. Hi ha gent de Verdú que tenen molt potencial per explicar-nos coses interessant. Potser no cada trimestre; però de tant en tant estaria bé publicar algun article parlant de jovent i de temes que els preocupen.

De fet és el jovent el que ha de continuar la revista, els nois i noies de 16 a 20 anys per exemple.

-Donat que no hi ha col·laboracions de nois i noies joves, tu veus el final de Xercavins proper?

-No, no. No l'hem de deixar morir. I menys pensant en la feinada que hi hem tingut tots.

A les primeres reunions que fèiem aquí a Cal Prim, no hauria somiat mai haver arribat a tants números. Pensàvem que no s'hauria arribat tan lluny.

Quan l'empresa del meu cunyat va deixar de col·laborar amb nosaltres, i vam tornar a agafar la part econòmica, vaig pensar que tot el que comença acaba; ja que costa molt tirar endavant una revista, val molts diners. Quan vas a la impremta les factures puguen molt; i dels subscriptors i publicitats treus poca cosa. Però des de llavors portem molts números, i això gràcies a tots els que ho tireu endavant.

Penso que no s'ha de deixar morir. Ni Xercavins ni el Bacus, ni cap de les activitats que es fan al poble.

–Passem al terreny personal. Des que vas deixar de fer de secretària de Xercavins has treballat de nou?

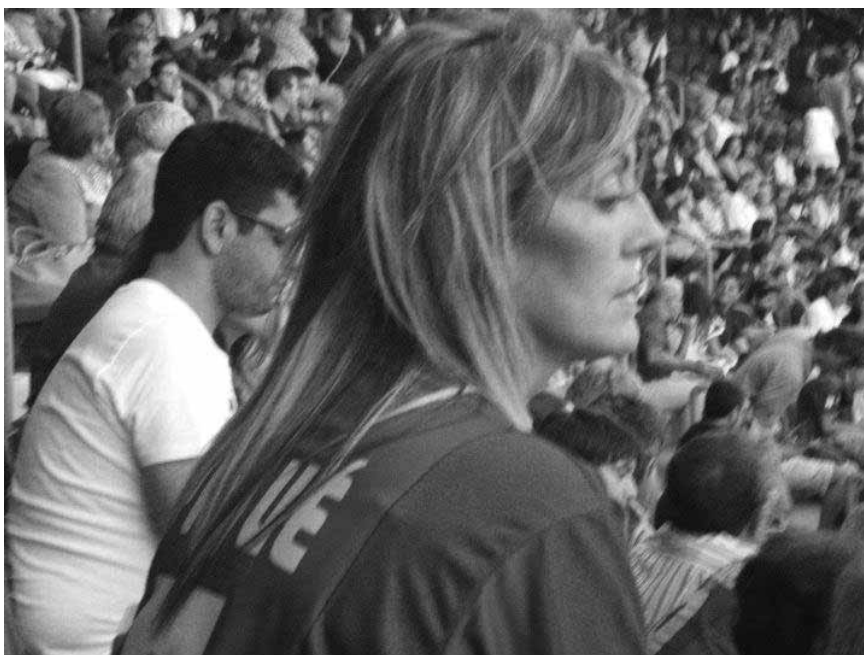
–Vaig fer un parell de campanyes a l'alberg dels temporers, que van ser molt divertides, hi vaig estar molt bé.

De fet jo no he deixat de treballar mai. Hi ha gent que em diu que no treballa, però jo sí que treballa, però a mi no em paguen.

M'agradaria trobar una feina ara que els nens ja són més grans. El problema que tinc són els horaris de les tardes en què he d'estar pels nens, acompanyar-los a entrenaments, música... Hauria de trobar una mitja jornada de matí. També sóc conscient que com més gran et fas, més costa trobar feina.

–Per què, quins estudis vas cursar?

–Primer vaig fer decoració i després delineant tècnic perquè tenia més sortida. Vaig estar treballant un temps amb un arquitecte, i després em va sortir feina en una botiga, fins que en quedar-me embarassada em van acomiadar.

Llavors encara utilitzava paral·les i rotrings, i si volgués tornar a treballar d'això m'hauria de posar les piles, ja que ara tot va per ordinador. Ho veig possible, tot i que ara es treballa molt diferent. Recordo que anàvem esborrant les línies que s'escapaven dels plànols amb una Gillette.

–La teva formació en decoració es veu reflectida a les sales de Cal Prim. Com vau arribar fins aquí?

–Després de casar-nos vam estar vivint dos anys a Tàrrega. Un dia l'Eduard estava assajant a Barcelona amb un trio i un d'Arbeca li va dir que hi havia una casa de Verdú que es venia, i ens va interessar. Vam anar a parlar amb els propietaris i ens vam entendre.

I va ser un encert, ja que la vida aquí no té res a veure amb la de Tàrrega. Més que per nosaltres, la qualitat de vida és per als nens.

–A més també hi ha l'escola rural.

–L'escola també és un encert. Tot i que trobo que últimament està massificada, ja que a Tàrrega també hi ha escoles, però és més fàcil portar-los a Verdú on hi ha classes de cinc o sis. Si seguim així aviat deixarem de ser rural, ja que actu-

alment som més de noranta nens i nenes.

Trobo que és un luxe tenir els nens aquí a l'escola. I més ara que hi ha menjador. Amb la zona esportiva... Tens serveis, activitats, concerts, centres d'art... No cal sortir a fora. M'he adaptat molt bé a Verdú, m'agrada molt.

–Explica'ns en què t'has implicat.

–Quan feia poc que vivia a Verdú, tenia la canalla petita i no tenia feina, el Josep Riera em va proposar fer de secretària del Bacus. I em va anar molt bé.

Tot i que crec que si no tingués l'Eduard que està a tot arreu i és actiu, jo tampoc ho hagués estat.

–Si per una cosa destaca Verdú és per la quantitat d'activitats que es fan, com veus l'oferta lúdica per als nens?

–Tot el que es faci per als nens evita que els nens rodin pel carrer o estiguin tot el dia asseguts en un bar. Amb el cau, el futbol... fan activitats sanes, lúdiques... tot això no és pagat amb diners.

Al cau aprenen, els inculquen uns valors positius: el cau està bé, és molt positiu. A part fan festes, descobreixen tradicions... Jo sempre

he dit que tenen molta paciència, que jo que en tinc tres i l'acabo, pensa els caps tenint-ne tants... Entenc que els de dalt es van cremant, però igual que Xercavins no s'ha de perdre. És normal que els de dalt ho vagin deixant, però els del darrere ho han d'agafar.

Crec que a campaments estan tant o més bé que a casa, mengen més... Sempre he tingut plena confiança amb els caps. Els nens no es poden tancar a casa, han de caure, fer-se mal, plorar, riure...

–Podem dir que no és molt normal tenir tres fills avui en dia, no?

–Nosaltres sempre havíem dit que volíem tres fills, i tres n'hem tingut. Els dos primers correcte. De fet costa pujar els fills, però bé. Però el Guillem va ser diferent. No per feina, ens ha sortit un nen diferent. Des del primer dia obsessionat en coses que no són de la seva edat... Per exemple pelar uns fils per fer un "empalme" aquí assegut a l'escala, fa dos anys ho va fer.

Ens ha portat alegria, tot i que no deixa respirar. Diguem que t'esgota. Però és molt divertit.

Els grans a l'institut amb problemes grans i amb el Guillem problemes petits.

–Parlem del futbol, que és una de les teves passions?

–Parlem-ne. A l'estiu sense futbol estic molt avorrida.

–Com és que et vas implicar amb el futbol? Va ser per l'Eduard també?

–L'Eduard junt amb un grupet en què hi havia l'Eloi Bonet, el Dani Arrondo i algun més va aconseguir que hi tornés a haver futbol a Verdú. Un dia van venir tres o quatre nois de Vallfogona de Riucorb i de la vall del Corb per veure si podien fer futbol, ja que no tenien camp. L'Eduard, a qui també agrada molt el futbol es va engrescar.

Llavors vaig pensar que duraria poc, però ha anat durant i vull agrair a l'Eduard el que va fer per recuperar el futbol a Verdú, que hi va estar uns anys i gràcies a la junta es va poder tirar endavant el futbol.

A mi el futbol m'ha agradat sempre. Molts dissabte marxo al Camp Nou a veure el Barça amb el Marc i el Flavià. Jo des dels 12 anys que sóc sòcia del Barça. És una passió que he mamat a casa.

–I des de fa pocs anys la tens a Verdú

–Aquí a Verdú és la il·lusió dels diumenges. Com que tots anem a veure el partit, ens organitzem el diumenge per anar-hi. I com que ens estan donant tantes alegries...

A més, allà hi ha les xicotes dels jugadors i les mares, que hem fet un grup molt maco i fem algun sopar de dones. Hi ha molt bon ambient. A part els jugadors del Verdú s'han implicat molt al poble. Pensa que no cobren. Hi estan molt a gust i s'hi troben bé.

Ara al setembre potser entrarem un parell de dones a la junta, ja que fins ara no n'hi ha. Però el fet és estar-hi per col·laborar, per ajudar i viure el futbol de més a prop.

–Veus possible pujar l'equip a segona?

–Pujar a segona és el que voldríem tots, però econòmicament costa molt. Però de fet els nois gairebé ho aconsegueixen. El primer any quedar setens, és molt mèrit.

El que em faria més il·lusió seria que els meus fills grans fitxessin pel Verdú, el Marc ja te l'edat i seria un motiu més per seguir-lo.

–Moltes gràcies Anna per l'atenció i el temps dedicat, i felicitats per la part que et toca d'aquest número 50 de Xercavins.

–Gràcies a vosaltres, i voldria afegir que quan sentim la bústia que arriba Xercavins tots correm a veure qui pot agafar-la primer per poder-la fullejar. L'esperem amb il·lusió.

El Patronat i Sindicat de Sant Pere Claver (XX)

Passada la revolta

Ramon Boleda Cases

Durant alguns mesos immediats a l'entrada de les forces nacionals a la vila, l'ajuntament assumí en gran part o total, l'aprovisionament de la població, -creuria- seguint ordres implantades per superiors forans. Així ens ho revela la minsa documentació existent.

El gruix de la tropa (entre mil i dos mil) que ocupà en gran quantitat Verdú i rodals del poble a la tarda del dia 15 de gener de 1939 hi sojornà fins la matinada del dia 17. Aquí hi quedà un grup de la *Compañía de Transmisiones*, com ho justifica un val de vi, del següent dia 18 estès. També de l'ajuntament, és altre val de pa del dia 25 de gener. D'aquells primers dies, recordo la vinguda d'un vehicle gran estacionat davant de

la barberia de cal Quim repartint queviures a la població a través d'una organització dita de *Auxilio Social* que funcionava arreu, com també funcionava a Verdú, com a *Delegación Local de Auxilio Social*.

Autorització pel trasllat de les olives

Aquell any, com a primera necessitat, hi havia la campanya de les olives. Fins aquell moment no s'havia obert cap molí pels motius de la mateixa guerra i, tant com res, per la mala collita d'aquell any, la més raquítica de totes, com mai s'hagi vist. Per dir que normalment funcionaven tres molins amb torns de treball de dia i de nit i a voltes no es donava l'abast a moldre. Doncs bé, en aquesta ocasió, amb un sol molí i amb un sol torn de dia, abastà de sobres la moltura de les olives que es colliren en tot el terme de Verdú, els quals, tant per portar-les al molí, com per retirar l'oli, havien de menester la *autorización* de l'ajuntament. Aquest sistema com a mínim va durar dues campanyes; en la primera sols s'utilitzà el molí del sindicat on jo treballava, juntament amb el Joan del "Pelleta" i el

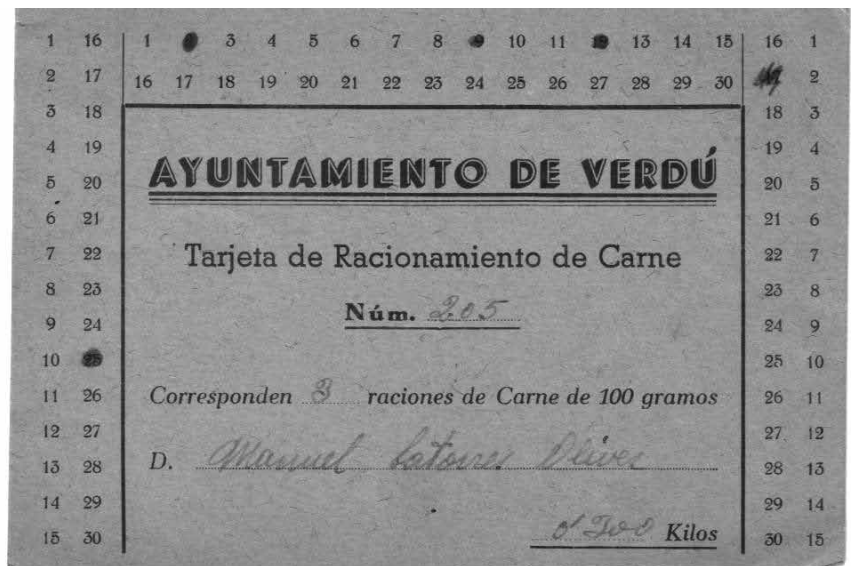
Val de vi per les forces nacionals

Timoteu Quatrecases. Tenint com a tècnic el veterà "Pepet del Ribé" que era el "muntador del peu".¹

El tancament de les fronteres i el boicot de les nacions al règim de Franco va conduir al control rigorós de tots els productes agrícoles. Hom no podia comprar queviures, si no anava acompanyat de la "tarja de racionament". Eren els anys dels "cupos forçosos del blat" amb tan rigorós control, que agents nomenats a l'efecte, passaven pels camps segats a comptar les garbes de cada propietari. El govern posava el preu del blat que oscil·lava de 0'85 a 0'95 ptes/kg. Això va conduir al comerç fraudulent de l'"estraperlo" comerciant-lo, de 8 a 10 ptes/kg quan el jornal de peó, (per establir una comparació) era de 8 a 10 i 12 ptes que va enriquir als més atrevits o aprofitats, arriscant quantioses multes i presó. A l'any 1947, el blat d'una estrebada augmentà de 0'95 a 1'89 ptes. I a l'any següent es pagava a 2'50 ptes/kg que va fer rics als grans cerealistes de les zones properes a Cervera, Guissona, Agramunt i les zones cerealistes.

A causa de l'escassetat de productes alimentaris i disposat pel Ministeri d'Agricultura, es forma a cada poble la "Junta Local Agrícola" supeditada a la Jefatura Agronómica de Lérida.. Aquesta publica un imprès sense data, adreçat a cada pagès assenyalant-li "*.. la superficie mínima a sembrar de trigo en el presente término municipal, le corresponde a V., por razón de las fincas que cultiva, sembrar como mínimo (tantes hectàrees).*

La mateixa junta en una ordre donada pel govern del 13 de novembre de 1940, ... *fija el precio de la aceituna que ha de regir en este término.. / ..en cincuenta y nueve pts. los cien quilos.. Verdú 16 diciembre de 1939 / Año de la Victoria.*²

Tarja de racionament de carn.

Les empreses, tant petites com grans, havien d'afiliar-se a la Central Nacional Sindicalista i el moviment humà estava controlat i no podies viatjar sens salvaconduït. Si et mancava la garantia d'aquest paper, t'exposaves a ser retingut i a pitjors conseqüències.

Aquest inestable estat no es normalitzà fins la signatura d'acords entre els EUA i l'Estat espanyol a l'any 1953 i fou el camí de les relacions diplomàtiques amb altres països

El Sindicat amb més o menys atribucions començà llurs activitats, en la citada campanya de les olives possiblement dirigit per la mateixa

junta del final del període republicà que presidia en Pere Pijuan, exceptuant Aguilar i Mayoral que s'exiliaren.

Precisament per completar les activitats d'aquest període, ens cal tirar endarrere, per senyalar l'interès de dita junta en servir al poble. En una circular de la Federació de Sindicats de la comarca d'Urgell, amb seu a Tàrrega que subministrava aliments, adobs, farratges i altres, datada del dia 26 de desembre de 1938, per evitar el perill que representava l'estacionament dels carros davant dels magatzems de ser víctimes de l'aviació, ha acor-

Carnet sindical amb el timbre de la "Central Nacional Sindicalista de Verdú".

dat establir l'horari de servei de 3 a 8 del matí (o sigui de nit). En la mateixa circular ofereixen una remesa de patates de 5.300 kg. La junta accedeix i les reparteix pels veïns de Verdú –que sobra dir acceptarien àvidament. començant el dia 23 de desembre, i seguint els dies 1, 2, 3, 4, 7, 11, 12 i 13 de gener de 1939, a 1 kg. per persona al preu de 2 ptes.

Represa de les seccions del Sindicat

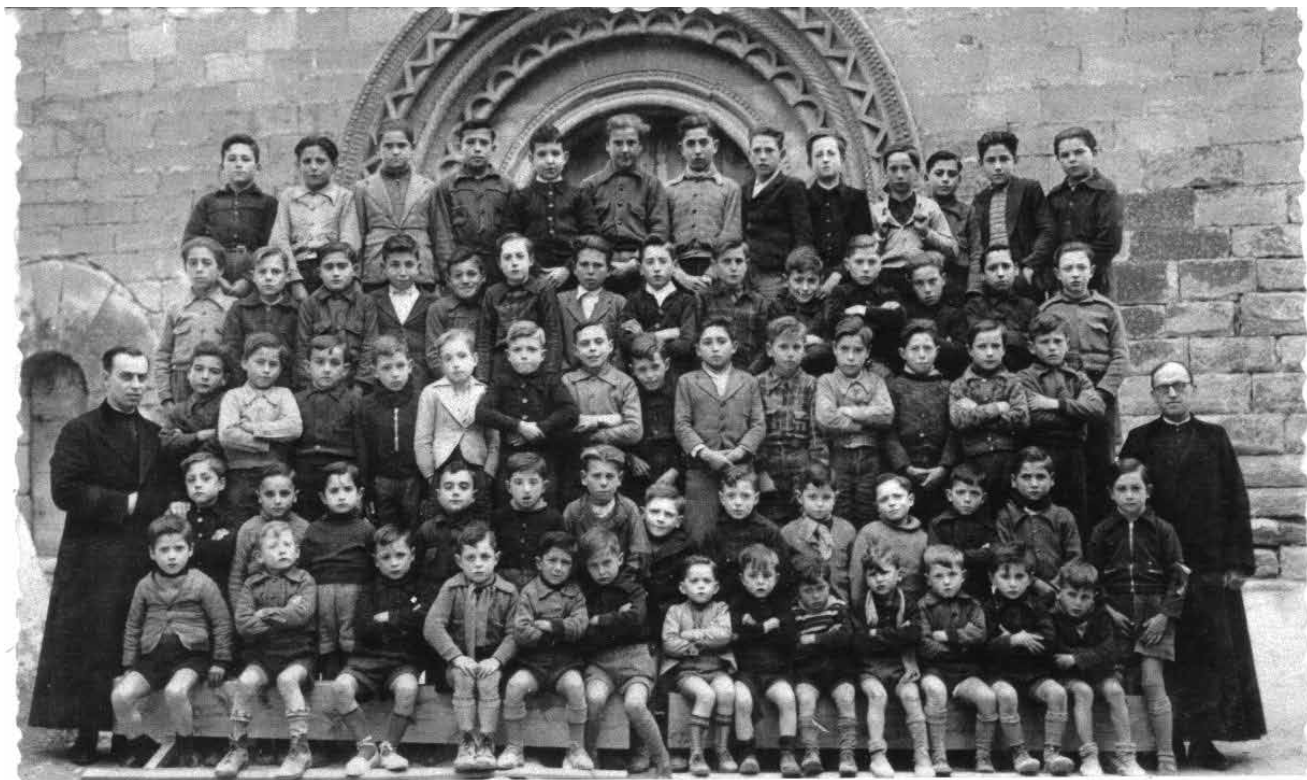
A jutjar per la documentació d'aquell període, -que jo diria- de transició, es formà una "Junta Gestora". que presidia Pere Pijuan Font. De moment no s'endegaren ni Joventut Social ni l'Escola. Tampoc funcionava la Caixa d'Estalvis. El Patronat de St Pere Claver ha quedat dissolt

Salvaconduït per viatjar. Hi ha el timbre municipal i les signatures del secretari Josep Realp i del alcalde Josep M. Sanfeliu

i ja no se'n parla més. El nou règim anul·là els noms fundacionals per posar-ne altres, i sonen els noms de: *Central Nacional Sindicalista,*

Hermandad Sindical de Labradores, Sindicato Agrícola de Verdú, Afecto a la C.N.S. A l'any 1943 surt el nom de: *Cooperativa del Campo*

Curs Escolar 1942-1943

1a Fila: A, Font "Cama." A. Isern, M. Josa "Gravat" Ramon Guardia, Antoni Ros, Francesc Urpí, Ramon Farrera de "Rauric", J. Sambola "Catè" Ll. Mallorques "Carreté" R. Malloeques "Borges" J. Costa "Marxant" Josep Vall-llaura i R. Alfonso "Mosset". **2a Fila:** Pepito Vidal "Maroses", Josep Alfonso "Roca". Magí Gabarró "Mixonets". Claver Sans "Xerri". Claver Segura

"Mònica". Jaume Serret "Vidal". Joan Barril "Pedres". Vicenç Cuatrecases. Jaume Caus "Mata". Joan Torres "Marquesa". Francesc Blanch "Sr. Miquel". Anton Sanfeliu "Rata". Joan Clos "Aspadat" i Ramon Solsona. **3a Fila:** Llorenç Barril "Pedres". Josep Foix. R. Segarra "Segarreta". Benet Turull "Enric". Llorenç Queralt. R. Pont "Llorenç del Riera". Lluís Guixà "Qui-

co". Pere Barril "Pedres". Anton Caus "Mata". Anton Torres "Comediant". Josep Pubill "Pollo". Francesc Bellart. Sebastià Boldú "Rufina" i els mestres Mn. Josep Binefa i Mn. Josep Cases. **4a Fila:** Antoni Escolà. J. Salvadó "Farragut". Alfredo Bellart. Josep Teixidó "Mixonets". Josep Roig. Jaume Cartaya. Josep Juní. A. Bonet "Saboné". Jaume Serret "Feló". A. Molins "Nenyó". Ra-

mon Pubill "Pollo". Josep Roca "Tecla" i Josep Roca "Pitjot". **5a Fila:** M. Escrivà "Bruno". A. Sambola "Lluisset". Salvador Segarra "Segarreta". J.Mª Pont "Llorenç del Riera" Josep Pont "Tou". Miquel Alfonso "Roca". Ramon Binefa. Josep Mª Escolà. Lluís Roca "Russio". F. Mas Visorell". Francesc Vilanova "Planuc". Balbino "Cartaya" i els mestres Mn. Josep Binefa i Mn. Josep Cases

de llarga durada i finalment adopta el nom de *Cooperativa Agrícola de San Pedro Claver* i a partir dels anys 70 es retolat en català.

Lògicament pels motius imperatius, primer funcionaren les seccions de molí i del celler com una prolongació del període bèl·lic. L'Escola arrencà el setembre del 1939 i la Caixa Rural a primers de l'any 1940.

Aquesta secció que assolí gran èxit i confiança a la vila, on a més dels socis hi acudien les minyones, mossos i entitats per dipositar-hi els seus estalvis, quedà totalment inactiva en temps de la guerra. Ara es torna a organitzar. Heus aquí un volant que ho justifica: *"La Junta Rectora del Sindicato Agrícola de Verdú, espera tendrá la bondad de asistir a la reunión que tendrá lugar en la oficina, local social, hoy día 12 a las 9 de la tarde, a fin de asesorarle , con su valiosa opinión, sobre asuntos que hacen referencia a la Caja Rural. / Dios guarde a V. muchos años. / Verdú 12 de septiembre de 1939. / Año de la Victoria. / Sr. D. Ramon Cases Gener.*

Les noves llibretes estan signades per *El Presidente, Pedro Pijuan. El Tesorero José Mª Pont. El Secretario Juan Serra.* Hi figura el timbre del segell adjunt.³

De l'Escola un primer document, es una missiva escrita en català,

del dia 7 de maig de 1939, de Mn. Binefa dirigida a Mn. Cases. El primer estava servint a l'exèrcit, com a capellà militar a Figueres i diu el següent: *segueixo "sin novedad"esperant el llicenciament absolut, que confio arribarà aviat s. D. v.*

Entre altres coses es preocupa per l'escola. Ho diu així: *"I el cas del Col·legi, com marxa? No es remou el caliu, encara a hores d'ara?.. / ... Digueu-me, amb sinceritat, què es pensa fer sobre el cas del Col·legi. S'obrirà? Cas que sigui així, creieu que hi ha vots a favor meu?*

...Ja sabeu com simpatitzava amb la vida de Verdú i com m'agradaria tornar-hi.

El col·legi s'obrí el setembre del 39 amb Mn. Josep Binefa i Mn Josep Cases de mestres, amb tants alumnes que al setembre de l'any següent el Sindicat distribueix una circular redactada en castellà que ve a dir: *Que degut al gran nombre d'alumnes que ...son hoy en número de cien los que concurren en dicho Colegio.,/ /se han estudiado reformas y progresos.. / en favor de la buena educación de los hijos de Verdú.. Se trata, pues de crear el Colegio con tres clases... / y mejorar la enseñanza a base de una buena formación superior, y agregando a todo ello el estudio de Lenguas, Contabilidad, Cálculo mercantil y Bachillerato.*

Per tot aquest programa, segons dita circular es conta amb el sacrifici del Sindicat⁴ i l'ajuda de *nuestro benemérito Ayuntamiento y la Central Nacional Sindicalista (C. N. S.) los cuales han tomado el acuerdo de pagar la matrículas de cuantos alumnos pobres lo soliciten, a dichas corporaciones.*

El projecte de les tres classes no va quallar, però l'ensenyança seguí durant molt temps amb dos professors.

Mn. Binefa i Mn. Cases empenyeren la reorganització de la Joventut Social, que tractarem en el proper capítol.

- 1.- "Peu" era el nom que es donava a la pilera d'esportins plens de la pasta de les olives per ser premsats.
- 2.- Hi figura el timbre municipal i la signatura de Josep Turull tinent d'alcalde
- 3.- Pere Pijuan fou rellevat del càrrec de president per Josep M. Pont "Llorenç del Riera" que l'exercia a l'any 1944 junt amb Josep Font "Cama" que actuava de tresorer, i Lluís Capdevila "Fusteret" de secretari.
- 4.- El finançament de l'escola fou en tot temps o gairebé sempre, una sangonella pel Sindicat que s'acceptava com un deure i en benefici cultural a favor de la vila.

Butlleta de Subscripció

Subscriber: Preu: 15 €/any. Si s'ha d'enviar la revista fora de Verdú: 20 €/any.
Socis Associació Cultural Xercavins: Preu: 10 €/any. fora de Verdú: 15 €/any.
 Quota de soci/a Associació: 5 €

Nom i cognoms: _____

Adreça: _____

CP: _____ Població: _____ Telèfon: _____

DNI: _____ Data naixement: _____

Entitat bancària: _____ Núm. compte: ____/____/____/____ (20 dígits)

Signatura: _____ Data _____

La diferència entre una criatura i un poema

The Difference between a Child and a Poem de Michael Blumenthal

Traducció de **Montserrat Aloy i Roca**

Si estàs aterrit per la pròpia mort
i vols escapar-ne,
és possible que vulguis escriure un poema,
per tal que el poema dugui el teu nom
fins a l'eternitat, el poema
esdevingui immortal, més enllà de la carn
i la moda, sigui llegit
d'aquí a mil anys per algú
amb tanta por a la mort com tu,
en un camp fosc, de nit,
quan t'hagin decebut en l'amor, un altre cop,
i no hi hagi il·lusió amb què escapar de

la força interior de la pròpia carn
contra els marges cada cop més estrets de l'esperit.

Però si has acceptat la teva mort,
si has pessigat cada dia la carn que ho corrobora,
i has passat pel davant d'infinites làpides
amb el teu nom gravat, si saps de segur
que algun dia, un cop, arribarà el dia
en què et miraràs al mirall per buscar el teu esguard
i només trobaràs silenci, llavors
potser vulguis engendrar una criatura, vulguis empènyer
els petits oracles de carn endavant
cap a una història finita, només, però allargant-se,
vulguis llençar la teva llavor al vent
com ho faria la calèndula o el fruit de la passió, i veure
com una flor fresca neix en lloc teu, com la teva cara
n'esdevé una altra, poc a poc, i els teus ulls
llisquen per les galtes, front amunt
cap al teu futur silenciàt, predictable.

I, llavors, quan hages acabat amb tot això,
potser vulguis escriure un poema.

La memòria històrica de Verdú

Flavià Mateu i Cluet

*Dedicada al Sr. Guiu Sanfeliu per haver fet
memòria al Núm. 40 de la revista*

Soldats morts, bons verdunins,
vostres restes mai tornaren,
de l'Espanya els seus confins,
per a sempre allí restaren.
Per a sempre allí restaren.

Vau complir l'obligació,
no era gens la vostra guerra;
al terror, l'estimació;

i l'amor, a vostra terra.
I l'amor a vostra terra.

Trenta-quatre hi vau morir
a la guerra fratricida:
uns caigüreu prop d'aquí
d'altres lluny perdent la vida
D'altres lluny perdent la vida.

Dos van ser pels ideals.
-ja us farà honor la història-
i un mossèn i un jove, igual

són a Dalt si hi ha una glòria.
Són a Dalt si hi ha una glòria.

Us tenim a tots presents;
qui té fe, amb ses pregàries:
vau lluitar, vau ser valents
d'una guerra ben precària.
D'una guerra ben precària.

Música de *Muntanyes del Canigó*, màxima lentitud.

Qualitat d'aniversari dels 50 anys

Perpetrat de nit per la **Montse Aloy i Roca**, que també viu a <http://cantireta.blogspot.com.es>

Excèntrics lectors de Freud i enamorades de la moda juvenil:

Després de tants neguits, de mossegar-mos les ungles i estar desvetllats durant la nit, celebrem l'aniversari. "De la República?" "No, padrina, de la República, no." En tot cas, de la revista Xercavins, senyera de la cultura entre l'Urgell i la Segarra, abanderada del LO entre Targa i Arbeca. I com a tal, i io que hi poso lo meu gra d'arena, me dispo a fer un altre recull de palabros que vos dixerà astorats, al·lucinats i animorats de la nostra parla, que ja lo Màrio Serra hu va demostrar un dia a la plaça parlant de càntirs i altres espècies nostrades.

- **1. VERD.** En alemany, "Wert". Se diu de la manera de pensar sobre l'educació que no ha madurat, tot i la mà dura amb què s'hi posen. "Sas què? L'Anselmo ha de passar la revàlida per sortir amb la Nicanora, i la nuversitat li costa un parell d'ous de vestrús!!"
- **2. CÈNTIM VERD.** *Dícese* de la peça remenuda de color vermellós que no costa ré de perdre dins del monedero, que ara nirà a parar a mans del Govern per contribuir a ser ecològics. Puaj! Per més des-informació, lligiu lo punt 1.
- **3. RO(I)JA.** Coïssor a tot el cos provocada per haver jugat a frusbol més enllà de Fraga. Se soluciona untant al pacient amb una mica de samfaina i cargols de Lleide. "Goita, la tia Nestina s'ha fotut tota roija mirant aquells anglesos mig conills jugant a pilota a la platja!"
- **4. INCENDI.** Malaltia de qui no té res més a fer que calar foc al patrimoni ecològic i biològic i després surt per cames, negant-ho tot mentre tot lo País Valencià se queda reduïda a la lletra "s". "Quin foc més ferèstic, aquest de València, pobres, tot l'aufals cremat!!"
- **5. RE-FORMA.** Fer veure quadrat allò que abans tothom veia rodó. "Ascolta, si treiem lo vàter perquè hi càpigo lo iacuzi, on carai pixarem?"
- **6. EURO COP-A.** Policia que jutja per on s'han de marcar els gols. No porta vestit metàl·lic ni antibales. "Veigos lo que veigos a la tele, l'Eurocopa mos l'haurém de minjar tant si mos agrada com si no." Si no us plau aquesta definició poc nostrada, en tinc una altra:
- **7. EURO COPA-A.** Estandarització dels sostenidors europeus per a pits petits (copa A).
- **8. CAMERON.** Crustaci anglès que no sap cantar en flamenc, però ho intenta. "Quan t'he dit que nesses a comprar peix, no volia Camerons, que semblen gambes rostides! Volia sípies!!"
- **9. "CRIS, SÍ!!"** Exclamació vehement i plena de sentiment cap a lo Cristiano Ronaldo quan marca un gol. S'acompanya de l'expressió: " Sí, sí, sí...més, més... sí, Cris, sí, sí, SÍ, SI, SÍIIII!!" Després, una acostuma a ventar-se vigorosament amb lo Segre.
- **10. REFORMA SANITÀRIA.** Dret a entrar a l'hospital sense portar a les dents un rebut del compte corrent. D'entrada imminent als Estats Units.
- **11. CATAR.** Tastar una menja o un objecte i després, sense miraments, fer-ne una còpia plastofant i vendre-la per fer-te d'or. Si poseu una Q en lloc de C, entendreu de qui parlo. "Sí, home, tu creus que aquests rossangos se poden catar i vendre'ls paquistanesos com si fossin fets allà? Tu'stàs bé??"
- **12. PRIMA.** Cosina per part de mare o de pare, de molt bon vere, que acostuma a visitar-mos a l'estiu lleugera de roba. També s'ha passeijat per les butxaques dels guanyadors de la Roiija.
- **13. PUNK.** Música que ascolto per fer-me baixar la Musa mentre escric aquetes coses.
- **14. MAS.** Adverbi de quantitat que en català se tradueix per Més. Se fa servir davant de les paraules: impostos, peatges, malallet, impostos, peatges, malallet, impostos... També indica casa gran, que és d'on surten les ideies com los impostos, peatges, malallet, etc.
- **15. FLÈNDIT.** *Palabro* que s'han inventat los de Targa per distingir-se dels que no hu són. "Je, els flèndits de la capital paguen zona blava fins i tot quan les sargantanes s'amaguen del sol!"
- **16. ANIVERSARI.** Qualitat de les revistes que sense fer soroll arriben a fer 50 numros. "Mariano, vols nar a minjar sushi a la cabana per l'aniversari de la iaia Matilde??"

FORTUNA AUDENTES IUVAT. O sigui, que els que tenen pebrots se'n surten. Salut, i ganes!!

A punt d'encendre el forn ibèric de Verdú

Ramon Cardona i Àngels Salcedo

L'any 2008 naixia el projecte de reproduir el forn ibèric de la Casa Grande (Alcalá de Júcar - Albacete) del segle III aC en terrenys del ceramista Enric Orobitg de Verdú. Es triava aquest forn perquè és un dels millors conservats del món ibèric, amb unes dades fiables obtingudes a partir de la seva excavació científica. D'això fa més de tres anys i ara després de moltes vicissituds el forn està a punt de passar la prova de foc, encendre'l i coure'l, per comprovar l'estabilitat de l'estructura i per poder coure, en una segona fase, rèpliques de ceràmica ibèrica.

Es preveu que durant la primera quinzena del mes de juliol els arqueòlegs cugin les tones i tones de fang utilitzades en forma de toves per construir un forn ibèric de mides considerables. Seguint la tècnica ibèrica s'ha utilitzat només fang cru per aixecar cap a quatre metres d'edificació. La construcció

del forn ha seguit fil per randa les dades del forn original. El forn té dues cambres, una cambra inferior que és on va el combustible i una cambra superior per coure les ceràmiques. Les dues cambres estan separades per una graella foradada per una cinquantena de toveres que permetran el pas de l'aire calent des

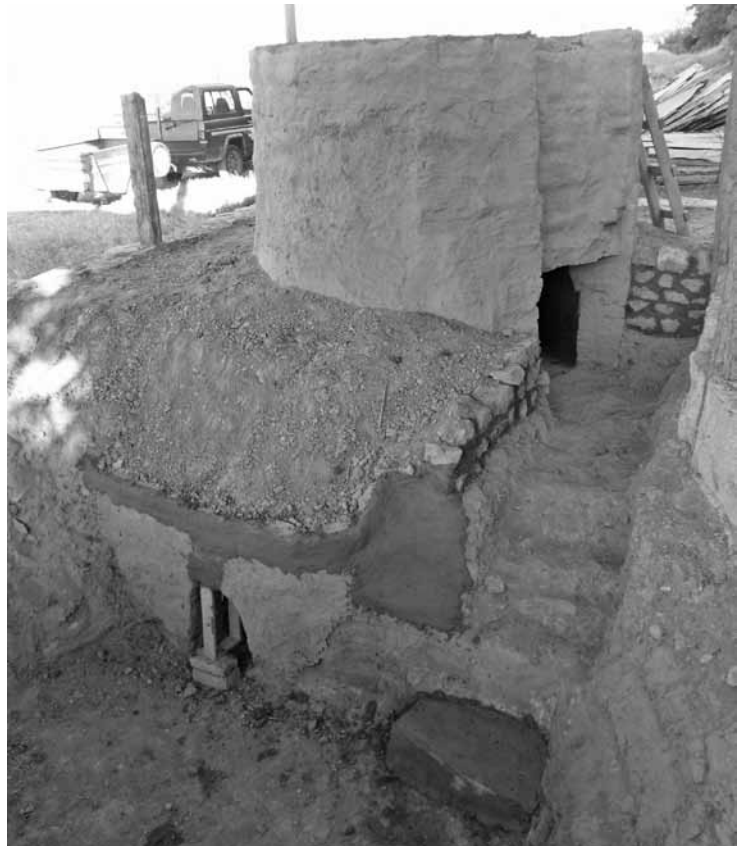
de la cambra inferior a la superior. Les dades arqueològiques han proporcionat informació molt fidedigna a l'hora de construir la zona baixa del forn, la cambra de combustió i la graella. Les poques restes de la cambra superior no permeten saber com era per dalt el forn de la Casa Grande, si tenia una coberta

fixa o una temporal, que es reemplaçava cada vegada que es feia una nova cuita.

Per resoldre el tancament superior del forn, els arqueòlegs han partit de la base que el forn era tancat i per demostrar això van encarregar un estudi a l'arquitecte Antoni Martí i Falip per tal de valorar la possibilitat que la cambra de cocció del forn pogués estar realitzada amb el sistema de falsa cúpula, a partir del sistema d'acostament de filades de tovots de les mesures documentades en l'excavació arqueològica. El resultat d'aquest estudi ha permès materialitzar la hipòtesi de la construcció de la cambra emprant aquest sistema.

S'han fet altres feines recents de condicionament com atalussar el contorn del forn amb terra per evitar les dilatacions del foc, comunicar amb una escala exterior les dues cambres, arrebossar totes les parets, tant exteriors com interiors, i comprar cinc tones de llenya de pi per a iniciar la primera cocció. Ara tot està a punt perquè el foc faci la feina.

entreteniments

Encreuat

Beatriu Foguet i Vidal

HORIZONTALS

1.- Revista que ha arribat als cinquanta. 2.- No oïdes ni vistes. A mi. 3.- Interrogatiu femení plural. Toledo. 4.- Queixa. En repòs o en calma, femení plural. 5.- Relatiu a la mar Egea. Cent. Radi. Tarragona. 6.- Tona. La meva. Popularment campaneta o gargamelló. 7.- Plens de son. 8.- Insuls. Per a tirar fletxes. Sud. 9.- Infusió. Contracció gramatical. Arma blanca. 10.- Au que a la cançó va descalça, igual que els ànecs. Para.

VERTICALS

1.- Els de Valls fan uns castells molt alts. Grau d'elevació d'una nota musical. 2.- Disgust, ira. Sufocació. 3.- Vil, mesquí. Nom femení. La primera. 4.- Número d'aquesta revista. 5.- Ho diem per acomiadar-nos. Zero. Nota musical. 6.- Òrgan en forma de cavitat o de sac. Temperatura. 7.- Vocal, plural. Est. Bonica població coronada per la torre i el campanar. 8.- Nord. Tallar, segar, escapçar. 9.- Després del sisè. Consonants altes. Gal·li. 10.- Salsa groga que et pots posar al frankfurt.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										■
2								■		
3							■	■		
4			■							
5					■		■		■	
6		■			■					
7										
8	■				■				■	
9			■			■				
10				■						■

Estiu del 2012

Eduard Boleda

Poc pensàvem ara fa més d'onze anys que la nostra revista Xercavins arribaria als 50 números. Diverses han estat les publicacions que s'han iniciat a Verdú i poques han tingut la constància de la nostra revista. És cert que hi ha hagut diferents etapes on la revista ha tirat cap a un cantó i cap a l'altre, però ha anat sortint. També diferents han estat els directors, però el que vull deixar escrit, perquè tots els lectors

en tinguin coneixement, és que en l'actualitat la peça clau, el motor de la nostra revista és en Ricard Gilbert, ell és el que ens recorda tot el que hem de fer els col·laboradors, s'encarrega que tot l'engranatge funcioni i el qui en definitiva fa que cada tres mesos surti puntualment Xercavins.

Per no perdre el costum aquest cop en Ricard també em va recordar el termini de l'entrega de l'escrit. Un

escrit que he volgut començar tenint unes paraules envers ell, però que vull continuar comentant el seguit d'actes que aquest estiu hi ha a Verdú, això no és el Grec de Barcelona però poc en falta.

Realment ningú podrà dir que al nostre poble no es fan actes, gairebé cada setmana n'hi ha dos o tres.

Els que m'agradaria comentar són els que em toquen de més a prop. Aquest any s'ha tornat a fer curs de música però d'una manera més intensa i més reduïda tant en nombre d'alumnes com de dies. El curs ha estat només de viola i els alumnes feien classes tant individuals com de conjunt. Els dies del curs van ser de dilluns 2 a divendres 6 de juliol i es va acabar amb un concert d'alumnes al Pati de Cal Prim.

Durant aquest dies el Pati de Cal Prim ha estat un auditori on hi ha passat diferents formacions, el quartet Teixidor que ens van delitar amb música d'un compositor de Bellpuig, el duo format per Vasil Lambrinov i Ramon Andreu que van interpretar música de compositors francesos, varem veure l'espectacle Pagagnini, el concert a càrrec de Júlia Casañas, l'esmentat concert d'alumnes i finalment la preestrena de l'espectacle "Up a Up el mètode" amb el pati ple de gent fruit de l'espectacle i de pernil i bon vi al final.

Només em queda donar les gràcies a tothom per la vostra assistència i veient que el format ha agradat tant a pares d'alumnes com a espectadors pensem que l'experiència es pot repetir altres anys.

Residència St. Pere Claver de Verdú

Imma Prim

ABD-Residència Sant Pere Claver

Any europeu de l'envelliment actiu en ABD

Com ja sabeu, l'any 2012 és l'Any Europeu de l'Envelliment Actiu i de la Solidaritat Intergeneracional. L'augment del nombre de persones grans en la nostra societat europea és una realitat clara i contundent i una ocasió per a tots de reflexionar sobre les oportunitats que aquest fet representa.

Un dels objectius principals que es vol assolir és el de promoure la participació activa de la gent gran, lluitant contra la discriminació per raons d'edat i superant tots els estereotips que envolta el fet de fer-se gran. Com cada any, des d'ABD/Residència St. Pere Claver de Verdú volem fomentar la participació activa dels nostres usuaris a través de diferents tipus d'activitats.

El dimarts 5 de juny celebrarem la *Trobada de Residències i Centres de Dia per a persones grans de l'entorn de l'Urgell*. Vàrem tenir la

col·laboració especial del Sr. Francesc Balcells (referent de Polítiques familiars i Acció Ciutadana i Cívica dels Serveis Territorials de Lleida) i de l'alcalde del poble de Verdú, Sr. Josep Riera. Participaren centres residencials i de dia de diferents pobles amb un nombre aproximat de més de 150 persones.

Tot seguit, el grup de música **Mediterrània** ens va amenitzar amb un esplèndid concert, de forma totalment voluntària. Val a dir que la festa va ser tot un èxit!

Esperem que aquest tipus de trobades es puguin anar repetint any rere any. Que d'aquestes línies surti una forta abraçada per a totes i cadascuna de les persones que col·laboren amb nosaltres de forma totalment desinteressada i sense ànim de lucre, i que fan possible a través dels seus actes de trobar un món més just i solidari.

Moltes gràcies a tothom!!

Museu de joguets i autòmats.

Col·lecció Mayoral

Cristina Mayoral

Juguem amb Mickey

L'exposició "Juguem amb el ratolí més famós" ja ha superat la xifra dels 11.000 visitants, convertint-se així en una de les mostres més visitades de la història del Museu. A l'exposició es poden descobrir una cinquantena de peces inspirades en aquest ratolí i la seva companya inseparable, Minnie Mouse, del fons de la Col·lecció Mayoral. Els objec-

tes exposats provenen de França, Estats Units, Regne Unit, Catalunya, Alemanya i Itàlia, i hi destaquen atraccions de fira, còmics antics, ràdios i despertadors, jocs de taula, i un cartell original de la pel·lícula *Fantasia*, entre d'altres.

L'espai Juguem! -que des de fa un parell d'anys ha canviat l'experiència dels visitants que gaudeixen del Museu com un espai de joc i amb

l'organització d'activitats complementàries a la visita- ha programat tallers vinculats a l'exposició tots els dissabtes del mes de juliol al migdia, a més d'activitats diàries de dimarts a divendres a partir del 7 d'agost. Els tallers estan inclosos en el preu de l'entrada al Museu.

La mostra estarà oberta fins al 16 de setembre.

Amb l'escola de Verdú

Durant aquest curs tots els nens i nenes de l'Escola Jardí han descobert les noves sales de l'exposició permanent del Museu, a més de participar en el nou itinerari per Verdú que s'ofereix a les escoles per a Educació Infantil i Cicle Inicial d'Educació Primària.

Les activitats, que han estat gratuïtes en el marc del Conveni de col·laboració que el Museu de Joguets va renovar amb l'Ajuntament a finals d'any, han estat molt ben rebudes per tot l'alumnat. Les aportacions del professorat de l'escola permetran millorar-les de cara al curs que ve.

Si voleu enquadrar la revista, penseu en l'enquadrador artesà

RELLIGATS ARTÍSTICS S.L.U.

Maria Camps Pàmies

Major, 12
25218 EL CANÓS – Tel. 973 53 31 06

Llibreria Bufavents – C/ Major, 23
25300 TÀRREGA – Tel. 973 50 21 54

L'article de Cal Talaveró

Laura Zubiaur

Aquest estiu, l'oferta cultural a Verdú és digna d'admiració! Concerts, teatre i cinema a la fresca; sopars de germanor; jocs, tallers i pallasos per a la canalla; campionat de futbolí i festa per als joves... tot a mòdics preus. No oblideu però... que a Cal Talaveró també teniu la possibilitat de contemplar Art contemporani de qualitat.

Fins al 21 de juliol YOLANDA MARTIN.

Podeu visitar les pintures d'aquesta artista de la qual ja us vaig parlar en el número anterior de Xercavins, però voldria explicar-vos l'activitat que varem organitzar el 9 de juny per la **FESTA DE L'ART A LES GALERIES** que és una iniciativa en la qual les galeries d'art de Catalunya fem una jornada festiva que gira al voltant d'un tema, aquest any el silenci. A Cal Talaveró varem organitzar **PERCEBRE LA PINTURA DES DELS CINC SENTITS** on us convidàvem, primer a fer una meditació guiada basada en la pintura de YOLANDA MARTIN que passava per sensacions sensitives; segon, un taller pictòric on experimentar amb pintura sobre paper i tercer

un refrigeri d'infusió amb pastes per crear el moment adient per compartir la vivència.

Va ser molt agradable i estem segurs que repetirem.

Del 4 al 25 d'agost JORDI PAGÈS amb l'exposició "A Gabriel Ferrater".

Amb motiu del 40è aniversari de la mort del poeta Gabriel Ferrater a Sant Cugat, la galeria Canals ubicada a la ciutat, ha organitzat una exposició de pintures de Jordi Pagès dedicades al poeta.

Fidels al nostre interès per la cultura hem volgut col·laborar amb la Ga-

leria Canals en la difusió d'aquest magnífic treball. Aquest estiu podeu veure a Verdú les obres que Pagès ha realitzat sobre poemes de Ferrater com *El meu despertar*, *La noia*, *Nètronom* o *Maitresse de poète*....

Jordi Pagès (Granollers 1951) és un pintor molt relacionat amb el món de la poesia, en la qual s'inspira per realitzar els seus collages plens d'inscripcions, referències poètiques i color.

Gabriel Ferrater (Reus 1922-Sant Cugat del Vallès 1972). Escriptor i lingüista, aporta a la poesia catalana l'observació minuciosa de l'experiència moral de l'home des de l'extrem oposat de l'estètica romàntica. Autor d'una de les més rellevants e insòlites obres poètiques de la literatura catalana de postguerra, en aquests reculls: *Da nucepueris* (1960), *Menja't una cama* (1962), *Teoria dels cossos* (1966), aplegats en un volum, i *Les dones i els dies* (1968) que va suposar el punt i final.

Del 8 de setembre al 28 d'octubre PRESENTACIONS

Com ja us tenim acostumats, és l'exposició en què descobreix artistes que exposen per primera vegada a Cal Talaveró:

JOAN CABALLER (pintura), **EDUARD BOLEDA** (escultura) i **CARME PORTA** (pintura) seran els protagonistes d'aquest any.

Està clar que les escultures en fang de l'Eduard Boleda les coneixeu d'altres mostres que ha realitzat a Verdú però encara no havia col·laborat amb la galeria. Podreu venir a veure les últimes realitzacions a partir de la inauguració per la Festa Major en honor de Sant Pere Claver. No hi falteu!

La música i l'espectacle es fusionen a l'Urgell

Elisa Ferrer Elies, tècnica de turisme

Els ajuntaments i entitats de la comarca de l'Urgell han organitzat per aquest estiu diferents concerts, espectacles i activitats musicals per suportar millor les caloroses nits d'estiu, tot gaudint de la cultura i la tradició; i de les bones sensacions que transmet la música i el ritme.

Un autèntic plaer pels sentits, per compartir amb amics, família, sol, parella... Després d'un bon sopar, amb bona companyia, tot gaudint de l'entorn agradable i acollidor dels espais i pobles on es duen a terme aquests esdeveniments.

Un munt de propostes fresques i variades, amb diversos estils com el jazz, música clàssica, sardanes, havaneres, folk, música d'autor o rock que s'uneixen perquè els espectadors passin una vetllada d'estiu agradable i inoblidable.

Aquestes són algunes de les propostes musicals que podeu trobar al territori:

VIII Cicle de Concerts d'Estiu a La Ruta del Cister, del 14 de juliol al 25 d'agost.

Els consells comarcals de l'Urgell, la Conca de Barberà, i l'Alt Camp, juntament amb el Museu d'Història de Catalunya coorganitzen el VIII cicle de concerts, a redós del marc incomparable dels Monestirs de Poblet, Santes Creus, Vallbona de les Monges i el Convent de St. Bartomeu de Bellpuig.

L'aposta musical combina diferents estils: música clàssica, swing music, gospel, jazz manouche, lied català, ...

- 14/07/12. Monestir de Poblet, a les 21.30 h. **DUO SATZ**
- 21/07/12. Monestir de Santes Creus, a les 22 h. **MARC PARROT**
- 28/07/12. Monestir de Santes Creus, a les 22 h. **SAKIN'ALL**
- 04/08/12. Monestir de Vallbona, a les 20 h. **BE- GOÑA LÓPEZ i ALEJANDRO ZABALA**
- 11/08/12. Monestir de Santes Creus, a les 22 h. **THE GOSPEL WINGS**
- 18/08/12. Convent de St. Bartomeu de Bellpuig, a les 20 h. **SHINE**
- 25/08/12. Monestir de Vallbona, a les 20 h. **BROSA QUARTET DE CORDA**

① www.larutadelcister.info , tel. 977 87 12 47

Musicorb: Música als pobles de la Vall del Corb

Concerts de música a Guimerà, Belianes, Nalec, Vallbona de les Monges, Rocafort de Vallbona, Rocallaura, Vallfogona de Riucorb, Maldà i Sta. Coloma de Queralt.

Música rock, pop, rumba... Comença el 14 de juliol a Guimerà i finalitza el 20 d'agost a Sta. Coloma de Queralt.

① www.musicorb.cat

Ball de les Forques a Nalec, 22 juliol. A les 13 h a la plaça de l'església.

Recuperació i interpretació de la dansa que es realitzava antigament, en època de la sega, a la tarda, a les eres, quan s'havia acabat la jornada de treball. Es llençava la palla a l'aire amb les forques, tot cantant la cançó del ball de Sant Ferriol.

① www.nalec.cat , tel. 973 30 31 29

Ataccdejazz a Tàrrega, 27 i 28 de juliol, al Camp dels Escolapis.

Els amants del jazz trobaran a Tàrrega diferents actuacions de jazz amb els grups Trakas, Cirera&Tres Tambors, DSS, Grandmixer o Sergi Sirvent Octopussy Cats.

① www.ataccdejazz.com , tel. 973 31 07 31

Nit de l'Acordió a Vilagrassa, 31 de juliol. A les 22 h a la plaça Major.

Música tradicional amb acordió diatònic amb trio Roberto Lucanero , grups del Pirineu occità i un grup irlandès de música folk.

① www.vilagrassa.cat , tel. 973 31 11 62

Concerts a la Fresca a Tàrrega, 3, 10, 17, 24 d'agost , a les 23 h a la plaça dels Comediants.

Musica popular i tradicional, cançó cabaret, havaneres i cançó d'autor.

① www.tarrega.cat , tel. 973 311 608

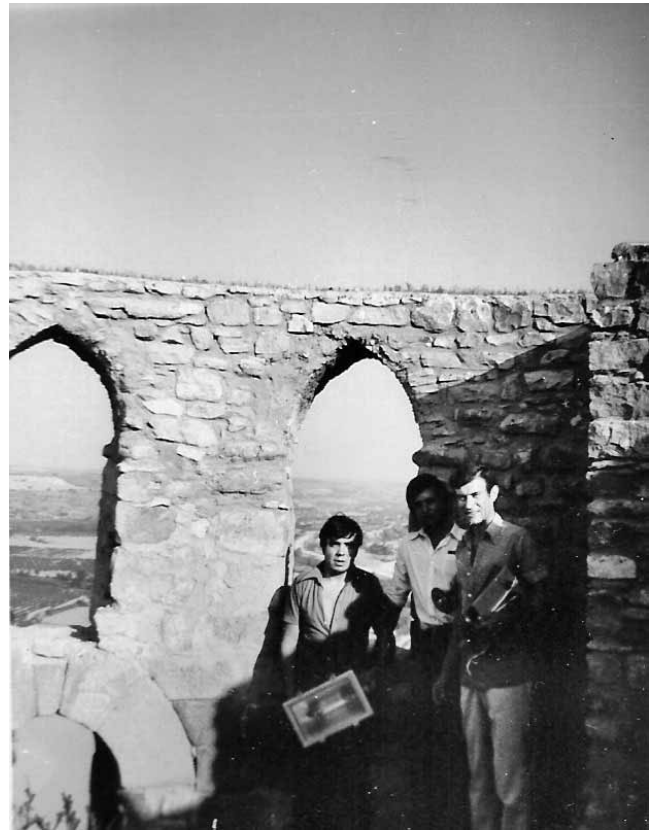
De fa algun temps...

Manuel Pont i Solsona

El dia 8 de setembre de 1972, en plena Festa Major, es va col·locar per primera vegada la Senyera Catalana a la torre d'homenatge del nostre castell, en aquell temps propietat del Sindicat Agrícola i amb el vist-i-plau del seu president el Sr. Josep Huguet i Cabestany.

Els tres joves valents de la foto són Ramon-Lluís Salisi, Josep M. Sanfeliu i Manuel Pont.

D'això en fa 40 anys

Solució de l'encreuat

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	X	E	R	C	A	V	I	N	S	■
2	I	N	O	I	D	E	S	■	E	M
3	Q	U	I	N	E	S	■	■	T	O
4	U	I	■	Q	U	I	E	T	E	S
5	E	G	E	U	■	C	■	R	■	T
6	T	■	M	A	■	U	V	U	L	A
7	S	O	M	N	O	L	E	N	T	S
8	■	F	A	T	■	A	R	C	■	S
9	T	E	■	A	L	■	D	A	G	A
10	O	C	A	■	A	T	U	R	A	■

El Divendres de TV3 a Verdú

Fotos Ferran Hernández

TARGETA DENTAL FAMILIAR

La targeta amb més avantatges

Promocions,
Descomptes,
Facilitats de pagament...

CLÍNICA DENTAL

Dr. Juan Elías Pérez Vargas

Odontòleg col. 2255

RX TELERADIOGRAFIA - IMPLANTS EN 12 h.
ESTÈTICA DENTAL

Av. Onze de Setembre, 35
Tel 973 551 114
25210 **GUISSONA**

www.clinicadentaltarregaguissona.com
i també al **facebook**

C. La Plana, 1, 1r 2n
Tel 973 313 294
25300 **TÀRREGA**